

DEN DANSKE *Stjerne*

NR. 2

FEBRUAR 1963

112. ÅRG.

DEN *danske* STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 2

FEBRUAR 1963

112. ÅRG.

Indhold:

Fra missionens præsidentskab	35
Det stod i Stjernen for 100 år siden	36
Visdomsordet – en vejviser	37
Månedens spørgsmål	40
Deling af grenene i København	40
Musik	41
Kvindelig Hjelpeforening	42
Så stort et kald!	45
G.U.F.-Stævnet 1963	47
Missionærkonference	48
Søndagsskolen	50
Hvis jeg var teenager	51
Primary	52
G.U.F.	54
Genealogisk Forening	56
Præstedømmet	58
Kredslærerindernes Budskab	59
Kredslærernes Budskab	60
Personlige nyheder	61

Den danske Stjerne udkommer den 1. i hver måned og abonnementsprisen (incl. porto) er i Danmark kr. 13,00 pr. halvår, kr. 25,00 for et helt år, i udlandet \$ 3,00 pr. halvår, \$ 5,00 for et helt år. I løssalg kr. 2,50 pr. nummer.

Betaling kan i Danmark ske gennem postgiro 333.38 til

Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, Priorvej 12, København F. Telefon 01-34 24 55

Levi B. Thorup, missionspræsident, ansvarh. redaktør

Mary W. Kaiser, redaktør

Annoncer: Jørgen W. Schmidt

Fra missionens præsidentskål

Kære søskende!

Når vi rejser omkring i missionen og taler med distriktslederne og grenslederne, opdager vi, at der er mange søskende, som har en fejl opfattelse angående medlemskab i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Vi glemmer sandsynligvis, at medlemskab i Jesu Kristi Kirke bringer et ansvar med sig til at hjælpe Guds arbejde med at vokse, og til at hjælpe andre af Guds børn til at lære og forstå evangeliet og til at udvikle sig.

Når vi opfløfter vor højre hånd og derved lover, at vi vil støtte vore ledere, påtager vi os også en forpligtelse.

Vi tilhører Guds sande Kirke, Jesus Kristus er selv hovedhjørnesteinen, og Kirkens ledere er kaldet af Gud og får inspiration og vejledning fra Gud. Når vore ledere derfor kalder på os til at tage imod en stilling i Kirken, har vi ikke lov til at afslå disse kaldelser, og når vi gør det, benægter vi enten at disse ledere er kaldet af Gud og får inspiration, eller vi benægter en kaldelse fra Gud.

Når vi nægter at tage imod en stilling i Kirken, er det nødvendigt at give stillingen til en anden, og efterhånden får den, der er villig, mere end han kan overkomme at gøre rigtigt.

Mange gange stræber lederne ikke tilstrækkeligt efter inspiration og gør bare det letteste og giver stillinger til dem, som de ved er villige og ikke vil sige nej. Alle ledere er forpligtet til at få så mange draget ind i aktivitet som muligt, og mange er nu passive i Kirken, fordi de er blevet forsømt. Men vi som medlemmer er også skyldige i dette, fordi der er alt for mange, som nægter at tage imod en stilling, og lederne bliver trætte af at spørge og få afslag, og derfor tager de dem, der er villige.

Vi trænger til hjælp i alle Kirkens organisationer, G.U.F., Primary, Søndagsskolen, Genealogisk Forening, Kvindelig Hjælpeforening, grenene, distriktet og missionen. Vi har tilstrækkelig mange dygtige medlemmer og får stadigvæk flere, men der er desværre alt for mange, som nægter at hjælpe.

Må jeg opmuntre ethvert medlem til at blive aktiv; overvær Deres møder og vis villighed til at arbejde for Guds plan. Nægt aldrig at modtage en stilling, og når De modtager en stilling, så lær Deres pligter og udfyld denne stilling så godt som muligt. Hvis De bliver kaldet til at være lærer eller lærerinde, så forbered Deres lektier således, at de kan være interessante og opbyggende, vis interesse i ethvert barn eller voksen, som bør være i Deres klasse, og gør alt for at gøre de passive aktive.

Må jeg også opmuntre alle vore ledere til at prøve på at finde stillinger til alle, især blandt de voksne. Børnene og teenagers bør være i deres aldersklasse,

hvor de kan lære evangeliet under ledelse af en voksen, som er virkelig interesseret i deres fremtid og i deres udvikling, og i disse aldersklasser bør de ikke holde stillinger, som vil holde dem borte fra deres klasse, og de bør heller ikke være klasseledere i klasser i deres egen aldersgruppe. Vor ungdom behøver den visdom og forståelse, som kan komme fra en, der er mere erfaren og moden.

Til sidst vil jeg gerne sige til dem, som altid er villige til at gøre et hvilket som helst stykke arbejde: modtag ikke mere, end De kan gøre på en første classes måde. Husk også på, at som forældre har vi forpligtelser hjemme. Det har aldrig været Kirkens mening, at et medlem skulle forsinke sin familie ved at bestille for meget i Kirken. Det er netop derfor, at vi ønsker, at alle skal deltage, så vi kan have en stilling hver og virkelig gøre et første classes arbejde uden at forsinke vort hjem og vor familie.

Mange har spurgt mig: »Når vi ikke bør sige nej til en kaldelse, og vi fortsat bliver bedt om at tage imod flere og flere stillinger, hvad kan vi så gøre?« Kirkens mening er, at når vi har alt, hvad vi kan magte uden at forsinke hverken vort hjem, vor familie eller den stilling eller de stillinger, vi nu har, og vi bliver bedt om at modtage endnu en stilling, behøver vi ikke at afslå den nye stilling, men have en samtale med grenspræsidenten og sige til ham: »Jeg ønsker at gøre min pligt, og jeg ønsker at tjene, hvor det er Guds vilje, at jeg tjener, men jeg kan ikke gøre mere, end jeg nu gør. Jeg vil modtage alt det, som jeg kan overkomme på den rette måde, men De skal bestemme, hvilken stilling eller stillinger, jeg skal beholde, men jeg kan ikke tage imod den nye stilling, med mindre jeg bliver afløst fra noget, som jeg nu har!« På den måde kan De opfylde Deres fulde forpligtelse overfor Gud uden at forsinke andre, vigtige pligter, som også er pålagt Dem fra Gud.

I 1963 må vi alle stræbe efter at gøre alle Kirkens medlemmer aktive, og derved gøre et bedre stykke arbejde i alle stillinger. Må vi i 1963 lære, at når vi modtager en stilling i Kirken, vinder vi glæde og udvikling, vi lærer vore søskende bedre at kende, og Kirken vil få en meget større betydning for os og vor familie. Guds Ånd vil være tilstede i Deres hjem, og livet selv vil for Dem få en større hensigt.

Må Gud velsigne os hver især, så vi giver vor fulde støtte til Hans Kirke og Kirkens ledere, at disse sandheder må bringe os den glæde og lykke, vi stræber efter.

Med venlig hilsen

Levi B. Thorup, missionspresident.

Det stod i "STJERNEN" for 100 Aar siden

1. JANUAR

ANNO 1863

LigeGYLDIGHED ender med færfald

Kirkens Historie giver os mange Beviser paa ovenstaaende Sætnings Sandhed. Mange Mennesker, som have noget Godt i sig, komme ind i denne Kirke, maaske af Kjerlighed til Sandheden og med det Haab, at de kunne erholde Tilgivelse for sine forbigangne Synder, og faae Kraft til at forsage alleslags Daarskaber paa engang — med andre Ord: De stole formeget paa Aandens rensende Egenskaber, hvilken de troe aldeles vil forandre deres Natur, uden nogen Anstrengelse paa deres Side. For en kort Tid er de særdeles lykkelige; men efterhaanden slappes deres Iver, tidligere Fristelser faae atter Indflydelse over deres Sind, og om de end ikke strax hengive sig til sine gamle Synder, blive de i ethvert Fald hunkne og lige-gyldige.

De Hellige klynge sig i Almindelighed med større eller mindre Tillid til enkelte Personer, og endskjøndt det vilde være formeget at sige, at ikkun gode og retskafne Folk komme ind i Kirken, paastaae vi dog med Frimodighed, at ene og alene disse udgjøre Kjernen af Guds Folk, medens alle de Andre kun ere som Leerklumper, der hindre Hjulets Fremrullen.

For vort Vedkommende er det en ligeGYldig Sag, hvad Stilling og Rang en Person har indtaget i Verden, enten han var høj eller lav, riig eller fattig, saalænge han vandrer retskaffent for Herren. Ingen kan fælde en retfærdig Dom efter det ydre Skin alene, uden tillige Guds Aand understøtter og bekræfter Ens Formodninger. Hykleri er et himmelraabende Onde — et Onde, som i sin Natur er be-regnet paa at skuffe og bedrage, medens den, der beherskes af denne lastværdige Tilboelighed, ved sammes Hjælp skjuler sin Nedrigheid i Fromhedens Kappe, eller som en berømt Forfatter etsteds siger: »stjæler Himmels Klædning for at tjene Djevelen dermed.«

Da vi ikke kunne bedømme Tankens Hemmeligheder eller Hjertets skjulte Raad hos et Menneske, for vi ved Erfaring have prøvet ham, kunne vi ikke sige Noget imod Nogen, før han ved sin daglige Vandel har godtgjort,

at hans Hensigter og Bestræbelser ere rene; men vi ansee det som en stor Mangel paa Viisdom at lade vor Erfaring være ubenyttet, og vi ville aldrig anbefale Folk til Optagelse i denne Kirke, naar vi paa samme Tid have al Grund til at troe, at de ere Overtrædere og fordærvede i Hjertet.

Det er ofte meget vanskelig at oprykke Klienten uden at beskadige Hveden med det samme, eller med andre Ord: naar Nødvendigheden byder at udelukke uværdige Medlemmer af Kirken, er undertiden Manges Sympathi saa indgroede i disse, at det fremkalder en Rystelse som om Sjæl og Legeme skal skilles ad at udkaste Overtræderen.

Vi have for lang Tid siden gjort os det til Princip, ikke at have mindst Sympathi eller Samfund med Overtrædere, og vi tør frimodig anbefale denne Leveregel til alle de Hellige, da vi ere overbeviste om, at de bedste Resultater ville flyde deraf. Vi opfordre vore Brødre af Præstedømmet i denne Mission til at vaage over de Hellige som troe Hyrder, paa det at I paa den tilkommende store Regnskabsdag maae besindes at have forvaltet med Redelighed det Hverv, der var Eder overdraget.

Store Begivenheder forestaae, ja finde daglig Sted paa Jorden — Begivenheder, som have umiddelbar Indflydelse paa de Hellige og deres fremtidige Skjebne. Gamle Babylon blive mere og mere splidagtig med sig selv, og Prophetierne om Guds Rige i de sidste Dage, baade ældre og nye, opfyldes synligt for vore Øine, og hvis der nogen-sinde var en Tid, da de Hellige skulde holde sig nær til Herren deres Gud, da er det nu.

Med dem, der elske Synden, have vi intet at skaffe; men til dem, som søge Herren og hans Tjenere for at erholde Frelse, som ønske at tjene ham af deres hele Sjæl, og som have Tro paa de Ældstes Vidnesbyrd — til dem sige vi: Lev efter de Principer, I have annammet, og vor himmelske Fader vil forøge Eders Velsignelser og Eders Glæde mangfoldig; men dem, som spille Hellige for et Syns Skyld, eller for timelig Vindings Skyld, eller som

have tabt deres første Kjærlighed for Sandheden og ere faldne tilbage til Synd og Ugudelighed — alle Saadanne beklage vi af vort ganske Hjerte og advare dem paa det Indstændigste at forsage det Onde og gjøre Oprensning hos Alle, der maatte have lidt ved deres Overtrædelse, og bede Gud om Tilgivelse med et sønderknust Hjerte og en angergiven Aand. Ogsaa til alle Lunkne i Christi Kirke ville vi sige: Vaagn op af Eders Slovhed og Lunkenhed, at I ikke skulle ende med Apostasi og evig Elendighed.

Vi ønske, at Brodrene ville handle efter disse Vink og tillige med Ufortrodenhed advare Folket om de forestaaende Ulykker, hvormed den Almagtige vil hjemsøge Nationerne, og høre et troværdigt Vidnesbyrd om de Retfærdiges Velsignelser og deres Elendighed, der forspilde deres Frelse. Glem ikke, at den Mand eller Qvinde, som har indgaaet Pagter med Herren at ville tjene ham, og siden bliver kold og mørk i Hjertet og ligegyldig forkaster Præstedømmets Raad, den Mand eller Qvinde er paa den lige Vei til Frafald og vil styrte sig i Fordærvelse, hvis ikke en hurtig Omvendelse finder Sted. Vi have skrevet disse Bemærkninger for at styrke dem, der vandrer paa Pligtens Sti, og i det Haab, at alle de, som ere ligegyldige for deres evige Vel, maatte være istand til at see deres sande Tilstand og tilbagevinde den tabte Aand, før det er forside.

Emigrationstiden nærmer sig atter, og vi haabe, at Alle, som agte at samles med de Hellige i Zion, ville frigjøre deres Hjertes for al Havesyge, hvilket er Afgudsdyrkelse, samt al Mistillid og Misundelse, og derimod søge at pleie den fuldkomne Kjærlighed, som forjager al Mistro og Frygt.

Medmindre de, som aarlig samles til Deserets lykkelige Dale, besjæles af det ædle Ønske at ville tjene Gud og opbygge hans Rige paa Jorden, hvorledes kunne vi vente, at Zion skal vedblive at være Jordens Salt? Kun med de bedste Materialer kan den Bygning opføres, som skal have sig i Måjestøt og Herlighed i Josephs Arveland, og hvis Grundsteen er Kristus.

Det er bleven anbetroet Zions Folk at grundlægge en Regjeringsform, som sikrer Enhver den største individuelle Frihed, som de kunne nyde, uden at det Heles Vel skades derved, og fremfor Alt Ret til at dyrke Gud efter sin Samvittigheds Bydende, saalænge denne Gudsdyrkelse ikke gjør Indgreb i Andres Rettigheder.

Med disse uskatteerlige Privilegier for Øie, bør vi forjage al kold Ligegyldighed af vort Hjerte og stræbe at elske hverandre, thi Verden hader os; derfor bør vi saameget mere søge at holde vore Principer hellige, og i Ord og Gjerning efterleve vor himmelfødte Religion.

VISDOMSORDET - en vejviser

af Robert J. Beveridge, dr. med.

(fortsat fra januar nummeret)

I 1952 blev det amerikanske folk virkelig opmærksom paa problemet tobak og lungekræft. De vendte sig derfor til det Amerikanske Kræftelskab for at få svar paa denne »kræft-skæk«. Det Amerikanske Kræftelskab var klar over, at dets ansvar overfor Amerika måtte omfatte en undersøgelse, der én gang for alle fastslog en bestemt forbindelse, hvis der eksisterede en, mellem rygning og lungekræft. Dr. Hammond og Dr. Horn påtog sig en undersøgelse, der skulle være 10 år.

Denne undersøgelse omfattede 220.000 hvide mænd mellem 50 og 70 år, det, der den gang mentes at være »kræft«-alderen. Af denne gruppe blev 187.783 udvalgt til at være med, fordi man mente, de havde et godt helbred. Denne gruppe mænd kom fra over 400 forskellige amter, fra alle dele af Amerika; de meget rige, de meget fattige og dem midt imellem. De kom fra de store byer og fra de ensomt beliggende bondergårde. Mænd fra mange forskellige stillinger og beskæftigelser var indbefattet. De repræsenterede et upartisk tværsnit af mænd fra De Forenede Stater.

Denne gruppe blev delt i to afdelinger: På den ene side rygerne og på den anden side ikke-rygerne. Rygerne beløb sig til omkring 52% af gruppen, omtrent den procentdel i Amerika, som ryger nu, over 15 års alderen. Disse rygere blev så delt op i kategorier, bestemt af hvor meget de røg og hvor længe de havde røget: en halv pakke, en pakke, to pakker; fem år, ti år, tyve år. Ikke-rygerne blev delt i to kategorier — de, som aldrig havde røget, og de, som

havde røget en gang, men var holdt op. Oplysningerne blev så opbevaret, så de kunne studeres ti år senere.

Efter 44 måneders forløb fik nysgerrigheden imidlertid undersøgerne til at føre undersøgelsen å jour. Her er, med runde tal, hvad de fandt: Af de omtrent 188.000 var ca. 11.900 døde i løbet af de 44 måneder — omtrent hvad man ville vente i en gruppe af denne størrelse og i denne aldersklasse. Den nøjagtige dødsårsag var kendt i omtrent 4.800 tilfælde — enten ved en biokemisk undersøgelse eller ved obduktion. Af denne sidste gruppe var 844 døde af kræft, 168 døde af lungekræft eller næsten tre gange så mange, som man havde ventet. Af de 168, som døde af lungekræft, var 152 rygere — 16 var ikke-rygere.

Af disse 16 var de 14 rygere, som var blevet bange og var holdt op med at ryge. Med andre ord, af de 168, som var døde af lungekræft, var der 2 ikke-rygere.

I England blev der på samme tid foretaget en anden serie prøver. De omfattede 1.357 personer, der var døde af lungekræft — 7 ikke-rygere. Andre sådanne undersøgelser og statistikker er tilgængelige og kunne anføres, men er der nogen tvivl i nogens sind om, at der er en årsagssammenhæng mellem lungekræft og rygning? Hvis der ikke var nogen sammenhæng, ville 52% af de personer, der døde af lungekræft, være rygere, fordi det er den procentdel, der ryger, men i De Forenede Stater og rundt omkring i verden, er omtrent 90% af de patienter, der dør af lungekræft, rygere.

»Men, doktor, hvorledes er mine chancer for at få lungekræft?« Lad mig sige det på denne måde: Hvis De

ville gå hjemmefra i dag og gå ud af fordøren, ville en af ti af Dem blive dræbt ved en automobilulykke i aften. Det er allfor galt. Men, hvis De vil lytte til mit råd, vil De gå ud af bagdøren, fordi hvis De gør dette, så vil kun en af 274 blive dræbt ved en automobilulykke i dag. Husk nu, jeg ved noget om Deres døre, som De ikke ved. De må hellere tage mit ord for det. Sådán er statistikkerne!

Hvis De er ikke-rygere, er Deres chancer for at få lungeskade 1 til 274, men hvis De er storrygere, er Deres chancer for at få lungeskade 1 til 8 eller 1 til 10; 6400 procent større chance! »Jamen, doktor, jeg ryger kun en halv pakke om dagen.« Dette er stadig uldheldigt, for Deres chancer for at få lungeskade er omtrent 10 gange så store som mine.

Lad os se på nogle andre sider af rygning foruden lungeskade. Hvad med lækberke, tungske, strubeskade og spiserørske? Syv gange så mange hos rygere som hos ikke-rygere! Hvad med astma-efmese (den værste sygdom for et menneske efter min mening) og kronisk bronchitis? Fem gange så almindelig hos rygere som hos ikke-rygere. Hvad med mavesår, nogle kroniske karsygdomme — tre gange flere hos rygere end hos ikke-rygere. Hvad med astma og de rapporter fra den Amerikanske Forening for Hjertesygdomme, som blev fremlagt ved det årlige møde sidste år? Det er øjensynligt, at hjertepuls-åresygdomme og dødsfald heraf findes tre gange så meget hos rygere som hos ikke-rygere.

En meget interessant statistik er fornyligt blevet rapporteret. Gennemsnitligt lever den, der ryger daglig (enten han ryger nogle få cigaretter eller halvfems gor tilsyneladende kun lidt forskel, forudsat at han ryger daglig), ni år mindre end den gennemsnitlige ikke-ryger. I stedet for at leve, til han bliver 69, vil han kun leve, til han er lidt over 59. Det samme er øjensynligt tilfældet med de kvindelige rygere, med undtagelse af, at det anslås, at der er omtrent elleve års forskel mellem rygerne og ikke-rygerne blandt kvinder. Adskillige store forsikringselskaber undersøger meget nøje disse statistikker, og i en nær fremtid vil det være rimeligt at vente, at rygerne vil komme til at betale højere præmie for deres syge- og ulykkesforsikring så vel som for deres livsforsikring.

Der er en særlig sørgelig side ved dette, en ting ved lungeskade, som jeg ser daglig. Hvis det var muligt for mig i morgen i mit konsultationsværelse at se hundrede mennesker, som efter min undersøgelse fandtes at have lungeskade, kunne jeg sige til fyrrer af dem: »Mr. Jones, jeg er ked af det. De har lungeskade, men min undersøgelse viser, at den øjensynligt har bredt sig ubegrænset. Der er intet, vi kan gøre for Dem. Vi vil prøve at gøre det så bekvemt for Dem, som vi kan, men De bør gå hjem og skrive Deres testamente, for De har kun omkring otte måneder tilbage at leve i.« Det er gennemsnittet.

Dette får mig til at sige til hver af de tres: »Mr. Brown, De har lungeskade. Af mine undersøgelser fremgår det, at den sandsynligvis er begrænset til Deres lunge. Det betyder, at De må have en stor operation, og at De vil miste en del af eller hele Deres lunge, men det er det eneste, vi kan gøre — den eneste chance De har.«

Derefter går vi til operationstuen med tresindstyve Mr. Browns. Vi åbner for brystkassen, og i 25 tilfælde ud af disse 60 — er det for sent. Kræften har allerede bredt sig ubegrænset. Vi gør det bedste, vi kan.

Sommetider indskrænker vort arbejde sig blot til at tage et lille stykke af vævet for at bekræfte vor diagnose. Vi lukker så brystkassen og sender patienterne ned til deres ventende familier. En uge senere, når vi er rede til at

sende Mr. Brown hjem, har vi en samtale med ham og hans familie. Vi siger: »Mr. Brown, sidste uge, da vi opererede Dem, så vi, at De virkelig havde lungeskade, men vi er ked af det, det var for sent. Der var intet, vi kunne gøre for Dem. Vi vil gøre vort yderste for at gøre det så bekvemt for Dem som muligt. Gå De nu hjem og skriv Deres testamente. De har omkring fire måneder tilbage at leve i.« Dette er gennemsnittet.

Dette giver os femogtredive, som vi har chance for at kunne kæmpe for. En af tre! I disse tilfælde fjerner vi hele lungen eller en del af den, og vi håber på, at de lever fem år endnu. Men lad os invitere dem alle tilbage om ca. fem år. Vi har ikke nødig at leve en sal. Vi kan næsten have dem i en telefonboks, for der vil kun være fem tilbage. Det er gennemsnittet i vore dage med vor udmærkede bedøvelsessteknik, vor strålende kirurgi og efterbehandling, og hvad vi havde håbet at være lidt offentlig oplysning, men vi synes slet ikke at kunne drive folk til at forstå det alvorlige i disse sager.

Måske kan De nu se, hvorfor mange af lægerne i De Forenede Stater medvirker i landets oplysningskampagne, særlig for de unge mennesker og skolebørnene. De kan se, hvorfor det i Italien er blevet forbudt at annoncere med tobak over hele landet. Der er blevet taget afgørende skridt til at søge at hindre cigaretrykning i mange andre lande i verden, deriblandt England, Norge, Sverige, Danmark og Rusland. De Forenede Stater er langt bagefter andre lande i verden i denne retning. Det er ingen hemmelighed, at de sociale, økonomiske og politiske interesser i tobak i De Forenede Stater gør dette til et meget vanskeligt problem at løse. Ikke desto mindre må der gøres noget ved det. En offentlig oplysningskampagne, som er blevet startet i talrige stater, burde omfatte hele nationen.

Da denne oplysning om forbindelsen mellem cigaretrykning og kræft blev bekendt, begyndte medicinerne i De Forenede Stater at holde op med at ryge. Hver fjerde læge, som røg for fem år siden, er nu holdt op. Langsomt nedskærer den voksne befolkning deres tobaksforbrug. Ikke desto mindre gik cigarettorbruget sidste år i De Forenede Stater op med 4,2 procent til mere end 490 milliarder cigaretter på ét år. Fire hundrede halvfems milliarder cigaretter! Har De nogen idé om, hvad en milliard er? Hvis man ville tage hvert minut, som er gået fra dette øjeblik tilbage til Kristi fødsel, er det netop lidt over én milliard. Fire hundrede halvfems milliarder cigaretter! Dette er tilstrækkelig mange cigaretter til at skaffe den amerikanske regering omtrent to trekvart milliard dollars ind i skatter alene om året.

For at skabe denne foregelse i tobaksforbruget bruger tobaksindustrien omkring 250 millioner dollars om året til avertering alene. Seks af tobaksselskaberne ligger i spidsen blandt de 25 firmaer i landet, der bruger flest penge til avertering. To hundrede halvtredsindstyve millioner dollars om året — det er dobbelt så meget som den Amerikanske Forening for Hjertesygdomme, det Amerikanske Kræftelskab og det Amerikanske Tuberkulose-selskab tilsammen bruger et helt år i alle områder af deres undersøgelser, behandlinger og offentlige oplysningskampagne!

Denne avertering er først og fremmest beregnet på de unge mennesker. Tobaksindustrien bekymrer sig ikke særligt om de eventuelle virkninger af deres produkt på dem, der har røget i lange tider. De siger blot på forøget salg og større forbrug, og dette ved at forøge antallet af unge mennesker, som vil erhverve sig den vane at ryge.

Personlig tror jeg, at det nu er tiden, hvor der må gøres noget ved dette.

For bedre at kunne vurdere problemet med de unges rygning blev der foretaget en undersøgelse af studenterne ved højere skoler for det Amerikanske Kræftsselskab gennem en privat ungdoms-undersøgelingsorganisation. Hvad de fandt, var omtrent det samme som en undersøgelse i Portland i skoleåret 1958—59, omfattende 21.980 studenter i 11 kostskoler, 5 katolske sogneskoler og 5 forstadsskoler, viste. Omkring 11.000 drenge og 11.000 piger omfattedes af undersøgelsen.

Man fandt ud af, at antallet af rygere var konstant større for hver højere klasse. Blandt drengene var procenten af regelmæssige rygere 14,5 ved slutningen af det første år og mere end 35% på den tid, de forlod skolen.

Det var interessant at lægge mærke til, at 26% af de unge piger var forfaldne og røg dagligt på det tidspunkt, de forlod skolen.

Man fandt endvidere, at procenten af rygere var højst blandt børn, hvis forældre begge røg cigaretter, den laveste i familier, hvor ingen af forældrene havde røget. Drengenes rygeadfærd tenderede nærmest deres faders, medens pigernes rygeadfærd nærmere fulgte deres moders. Procenttallet af rygere lå højst blandt eleverne i de katolske sogneskoler. Det var lavest blandt eleverne i de højere forstadsskoler.

I alle de højere skoler, hvor undersøgelsen foregik, var det imidlertid interessant at lægge mærke til, at der var en gruppe elever, der ikke havde tendens til at ryge. I hvert fald var det en meget lille procentdel af dem, der røg. Det var de unge mennesker, der var dygtige til de ekstra aktiviteter uden for den normale studieplan, som f. eks. atletik, skoleledelse o. s. v. På den anden side viste det sig, ikke blot i Portland-undersøgelsen, men også i undersøgelsen, foretaget i Utah, at der er en gruppe i hver skole, som næsten overalt ryger. Disse unge mennesker er af deres kammerater blevet benævnt som »handen« eller »bumserne«. Man kan generalisere noget om denne gruppe. De repræsenterer en meget høj procentdel af dem, der dumper i skolerne. De har en tendens til at have flere uheld — dobbelt så mange uheld under de praktiske fag og tre gange så mange biluheld som de af deres kammerater, der ikke ryger.

En anden undersøgelse af elever ved de højere skoler viste en procentdel af rygere, der var omtrent den samme som i Portland, med en forøgelse hos drengene fra 21%, der røg ved begyndelsen af den første klasse, til 44% ved slutningen af skolen. Man fandt, at omtrent 10% af de unge rygere havde fået vanen, før de blev 10 år, og omkring 65% udviklede den i løbet af deres skoletid i den højere skole. De resterende 25% giver sig til at ryge, efter at de har forladt skolen. Det blev også bemærket, at rygning i enrum er temmelig ualmindeligt blandt teenagere, idet kun 5% af dem ryger, når de er alene.

Hvorfor ryger de unge mellem 10 og 20? I Portland-

undersøgelsen fandt vi, at den første og vigtigste begrundelse er, om forældrene ryger eller ikke. Ældre børns rygning er ofte en del af dette mønster. I hvert tilfælde er det, der synes at være af betydning, om rygning accepteres af familien som en normal og forventet form for adfærd. Den næstvigtigste grund synes at ligge i unge menneskers fejlagtige synspunkt, at de må nå ud til deres kammeraters standpunkt eller tilfredsstille dem. Rygning er meget almindelig blandt dem, der er kommet bagefter deres aldersgruppe i skolen, eller som ikke deltager i de ekstra aktiviteter eller som påtager sig det mindst krævende skolearbejde.

Der er imidlertid nogle yderligere statistikker og undersøgelser, som bør omtales. Dette angår hovedsagelig de unge kvinder. De af os, som har med medicin at gøre, har ofte følt, at når en ung kvinde giver sig til at ryge, opgiver hun noget af sin oprindelige kvindelighed. Mange af de unge piger, som ryger, viser temmelig tydelige hud-, hår- og hormonforandringer. Meget ofte bliver deres stemme dybere, og de begynder at få den meget ukvindelige vane at hoste og spytte.

En undersøgelse over for tidligt modne kvinder viste, at hvor for tidligt modne viser sig i omkring to eller fire procent af den normale befolkning, findes den hos 66% af dem, der ryger. En undersøgelse foretaget på Baltimore Sundheds-departements Klinik og rapporteret ved et møde i John Hopkins Medicinske og Kirurgiske Selskab, omfattede samarbejdet med 2.735 kvindelige rygere og ikke-rygere og sammenlignede resultaterne fra de to grupper. Man fandt, at for tidligt fødte børn blev født langt tiere af rygende mødre end af ikke-rygende mødre, fra så lavt et procenttal som 11 blandt ikke-rygere til så højt som 22,9% for kvinder, som ryger mere end en pakke om dagen. Af dødfødte børn fandtes mere end dobbelt så mange hos cigarettrygende mødre som hos ikke-rygere — 15,5 mod 6,4 for hver tusinde fødsler.

For tidlig fødsel er forbundet med en højere dødsprocent, gennemsnitlig dør omkring 20% af de børn, der vejer mindre end 2.500 gram, medens kun 3% dør af de børn, der vejer mere end 2.500 gram. Ligeledes er for tidligt fødte kendt for at have flere tilfælde af medfødte misdannelser etc.

Disse statistikker er meget skræmmende, og jeg synes, de bør være en del af oplysningskampagnen for alle unge mennesker. Alle sider af den risiko de løber, når de ryger, bør gøres klar for dem.

Herren vidste, hvad Han talte om, da Han sagde: »... Tobak er ikke for legemet, ej heller for maven, og er ikke godt for mennesket ...« (L. & P. 89:8).

Videnskabens resultater angående tobakkens skadelige virkninger burde alene overbevise selv den mest skeptiske om, at Visdomsordet er en åbenbaring, som man bør studere, tro på og adlyde.

Månedens

SPØRGSMÅL

Af Joseph Fielding Smith, præsident for De Tolv Apostles Råd

Evnesevne børns stilling

Spørgsmål:

Som lærer i en skole for evnesevne børn har jeg stået ved en af disse barnesevner og med medynk og medlidenhed i mit hjerte spekuleret på, hvilken stilling eller forklaring Kirkens myndigheder har til disse evnesevne børn.

Det er blevet sagt mig, at Præsident Brigham Young sagde, at de var tapre og trofaste tilhængere af Gud, for de kom her, og at de ikke behøvede at gøre fremskridt, medens de var her på denne jord. Alt, hvad de havde at gøre, var at komme her og påtage sig et dødeligt legeme, og når de forlod denne jord, ville de gå lige til det celestiale rige.

Vil De være så venlig at fortælle mig, hvad der er rigtigt?

Svar:

Jeg har ikke i øjeblikket nogen udtalelse hos mig, som Præsident Brigham Young skulle have sagt angående dette problem. Det er højest sandsynligt, at Præsident Brigham Young har fremsat en udtalelse om dette emne, men enten han har eller ej, så har vi Herrens ord, som hjælper os med vort problem.

Vi har god grund til at tro, at alle ånder i forudtilværelsen var fuldendte af skikkelse, med alle deres evner og mentale kræfter usvækkede. Det er vanskeligt at tro, at der i den tilværelse kunne være ånder, der var ufuldkomne, thi det var en fuldkommen verden, til trods for, at hver ånd havde sin handlefrihed. Grunden til disse deformiteter på legeme eller sjæl er derfor fysiske. Med andre ord, de er begrænset til den dødelige tilværelse, og de skyldes fysisk skade eller svækkelse, som kommer på grund af uheld eller sygdom før fødslen. Vi har et tilfælde med helbredelsen af en mand, som var født blind. Disciplene kom til Frelseren og stillede det spørgsmål, om denne mand led af blindhed som straf på grund af en personlig

synd, før han blev født, eller det skyldtes hans forældres synd. Frelserens svar var, at hverken forældrene eller denne mand havde syndet, således at han blev født blind. Dette skyldtes, ligesom alle andre tilfælde af manglende evner, en fysisk tilstand, som hverken barnet eller dets forældre havde nogen kontrol over.

Herren har gennem åbenbaring gjort det kendt, at børn, der er født med nedsatte åndsevner, skal modtage velsigelser, akkurat ligesom de børn, der dør som små. De er fri for synd, fordi deres sind ikke er i stand til at kende forskel på rigtigt og forkert. Da Mormon skrev til sin søn Moroni om emnet dåb, satte han de evnesevne børn i klasse med små børn, som er under ansvarsalderen, de behøver ingen dåb, thi Jesu Kristi forsoning tager sig af dem ligesom af de små børn, der dør for ansvarsalderen, det lyder som følger:

»Thi se, alle små børn er levedegjort i Kristus og ligeledes alle dem, som ikke har loven. Thi forløsningens kraft kommer alle dem tilgode, som ikke har nogen lov; derfor kan den, som ikke er fordømt, eller den, som ikke er under nogen fordømmelse, ikke omvende sig, og for sådanne er dåben unyttig.« (*Moroni 8:22*).

Ligeledes har Herren udtalt:

»Og atter siger jeg jer: Har jeg ikke befalet den, som har fået kundskab, til at omvende sig?

Men den, som ingen forstand har, med ham skal jeg handle, som der står skrevet . . .« (*L. & P. 29:49—50*).

Derfor anser Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige alle ufuldkomne børn med nedsatte åndsevner for det samme som små børn under ansvarsalderen. De bliver forløst uden dåb og vil gå til det celestiale Guds rige, og vi tror, at de dér vil få deres evner eller andre ufuldkomneheder genoprettet i henhold til Faderens nåde og retfærdighed. *Joseph Fielding Smith.*

Deling af grenene i København

Søndag den 6. januar kl. 17,00 afholdtes i København et fælles møde for Nordre og Søndre gren i anledning af, at de to grene skal deles til tre grene. Mødet var under præsidium af missionspræsident Levi B. Thorup og blev ledet af distriktspræsident Jørgen Ringheim.

Distriktspræsidenten begyndte med at give nogle begrundelser for, at denne deling skulle foretages: På denne måde kunne vi bedre efterkomme Det Første Præsidentskabs ønske om at få flere aktiviseret, samtidig med, at det er en nødvendighed for den stav, vi arbejder henimod.

Han fortalte videre, at det som bekendt er meningen, at missionen skal flytte ud af villaen, og denne derefter anvendes til mødested for den ene af de tre grene. Da den nye villa endnu ikke er blevet færdig, må alle tre grene indtil videre holde møde i samme bygning. Ved delingen var der taget hensyn til medlemsantallet, præstedømmet og beliggenheden, således at grenene vil få et medlemsantal, der ser således ud: Nordre Gren ca. 285, Centrum Gren ca. 400, og Søndre Gren godt 300. For ældstets vedkommende ser det således ud, at Nordre Gren får ca. 20 aktive,

men heraf er 11 i distriktsstillinger, de to andre grene hver 15 aktive.

Delingen blev godkendt af alle de tilstedeværende medlemmer.

Herefter foretoges afløsninger af de tidligere grenspræsidentskaber, og de nye blev indsat. Det blev for Nordre Grens vedkommende de samme som før, nemlig grenspræsident Orla Rasmussen, 1. rådgiver Hans Billeskov Jansen, 2. rådgiver Kurt Corfitzen Nielsen. I Centrum Gren grenspræsident Torkil Dressø, 1. rådgiver Jens Kristoffersen, 2. rådgiver Svend Aage Christensen. I Søndre Gren grenspræsident Harry Hvistendahl, 1. rådgiver Arne Sandahl, 2. rådgiver Svend Sønderby. De forskellige grenspræsidentskaber blev alle godkendt og opretholdt af de respektive grenes medlemmer, der havde fået grænserne for grenene at vide, så de vidste, hvilken gren de nu hørte til. Grundet visse problemer i starten ville første møde i de nye grene først blive den 20. januar. Indtil da ville man møde i de to gamle grene.

Så blev tiderne for de nye grene bekendtgjort, og det er følgende for søndagsmøderne:

Nordre Gren:	Præstedømsmøde	kl. 8.00
	Søndagsskole	kl. 10.00
	Nadvermøde	kl. 15.30
Søndre Gren:	Præstedømsmøde	kl. 8.45
	Søndagsskole	kl. 11.00
	Nadvermøde	kl. 17.15
Centrum Gren:	Præstedømsmøde	kl. 9.30
	Søndagsskole	kl. 12.00
	Nadvermøde	kl. 19.00

For den sidste gren gælder dette dog kun, til villaan bliver færdig.

Musik

Efter at have besøgt de fleste grene i Jylland har jeg måttet konstatere, at ca. 95% af kirkens orgler og klaverer er i en bedrovelig tilstand. De fleste orgler trænger til at skiftes ud, og alle klaverer uden undtagelse trænger til at blive rengjorte og stemte. Hvordan skal alle de nyorganiserede kor lære at synge rent, hvordan skal vi lære børnene at synge rent — for slet ikke at tale om forsamlingen, når musikken er falsk? Rene toner er en fryd for øret, mens falske toner er en lidelse at høre på.

Alle medlemmer burde være interesseret i, at instrumenterne i deres gren er i perfekt stand. Og husk på, at hvis grenene ikke endnu har råd til at købe nye og bedre instrumenter — hvilket virkelig kunne behøves mange steder — så lad os dog hjælpe hinanden med at bevare det, vi har. Instrumenterne bør være aflåst, når de ikke benyttes. Hvis der findes medlemmer, der gerne vil udदानe sig til organister og ikke selv har et instrument, kan de sikkert få tilladelse af deres grenspræsident til at øve på kirkens instrument på en nærmere fastsat tid. Men det er ikke meningen, at kirkens instrumenter skal være legetøj for alle og enhver, for der skal kendskab til at benytte dem rigtigt, ellers bliver de altfor hurtigt slidt op. Det vil være til glæde og gavn for mange grene, hvis

Præsident Ringheim sluttede med en bøn til medlemmerne om at tage sig særligt af undersøger i den første tid, der ville blive noget vanskelig, så alle kunne føle sig hjemme.

Herefter sang koret under ledelse af broder Jørgen Ljungstrøm: »Mit Lys«.

Så talte missionspræsident Levi B. Thorup, og han bad først de forskellige grenes medlemmer om at rejse sig op, så vi kunne se, hvor mange der var fra hver, og dette viste sig at være meget ligeagt. Han sagde, at denne deling ikke betød, at vi mistede nogle af vore venner, fordi vi kom i forskellige grene. Vi kan stadigvæk komme sammen med dem privat og se dem ofte i kirken, bl. a. til konferencerne. Vi kunne nu have mulighed for at vinde flere venner, da vi kunne lære søskende bedre at kende. Han fortalte også, at i München har de for ca. 2 måneder siden delt to grene til seks med ca. 80 medlemmer hvert sted, og i løbet af de to måneder var mødeprocenten steget 20%. Han bad medlemmerne prøve at forstå nødvendigheden af at aktivisere så mange som muligt, og bad os vise langmodighed og megen næstekærlighed, da det ville betyde, at man ville bede medlemmer, som for tiden ikke var aktive, om at tage stillinger, og på denne måde få dem tilbage til Kirken. Han sluttede med at sige, at hvis vi ville gøre en indsats, så ville Gud velsigne os, og vi ville få stor fremgang.

Mødet sluttede med, at koret sang »Jeg ved, min Fader hisset ved«, og forsamlingen sang til sidst »Guds Ånd som en ild«.

Tilstede 282.

Finn Vest Nielsen,
distriktssekretær.

instrumenterne kunne skiftes ud med nye, og det kan de også blive, hvis vi virkelig sætter noget ind på det. Men den første betingelse må være, at vi behandler de ting godt, der er os betroet nu. Skal vi være enige om følgende: fremtidig ingen tyggegummi og snavs på tangenterne og instrumenterne aflåst, når de ikke bruges?

Og nu det vigtigste!

Hele verden kender vort vidunderlige Tabernakel-kor i Salt Lake City. Hele Danmark kunne komme til at kende vore distriktskor, hvis vi satte noget ind på det. Men det ville kræve hårdt arbejde af hvert grenskor og af hvert enkelt kormedlem. Det er et stort mål at sætte sig. Hvis vi beder vor himmelske Fader om hjælp og selv yder vort bedste, kan vi nå det. Skal vi prøve?

Der har vist sig stor interesse i de forskellige grene for at deltage i korsang. Det er den rigtige ånd, vi møder, når grenene viser interesse, flid og samarbejdsvilje i dette arbejde, og det har været en umådelig støtte for søster Regilds og mig at mærke, hvor glade man har været for vore første besøg. Vi behøver jeres hjælp fremover, kære søskende, for uden jeres indsats kan vi ikke udføre vort arbejde. Vort foreløbige mål er et distriktskor på 100 medlemmer. I de lokale kor er der ialt indtegnet ca. 125 medlemmer. Lad os sætte alt ind på, at vi allesammen kan synge sammen til konferencerne. Lad os vise, at vi både kan og vil!

»Lad Kristi ord bo rigeligt iblandt jer, så I med al viddom lærer og påmindrer hverandre med salmer, lovsange og åndelige viser, idet I synge med ynde i eders hjertes for Gud.« (Kol. 3,16).

Dette er min ydmyge bøn i Jesu Kristi navn.

Edith Potoker.

Kvindelig Hjælpeforening

Kære søstre!

Hallo igen! Går tiden ikke hurtigt for os alle? Ligesom vi netop har sluppet lidt af efter den travle juletid, har vi pludselig travlt med at have alt parat til konferencerne. Hver måned har på en eller anden måde en særlig dag eller en særlig begivenhed eller et særligt møde, fødselsdage, bryllupper, eller andre ting, som altid optager os med arbejde, planlægning og tænkning. Vore kirke-aktiviteter holder os altid travlt beskæftiget, også med at studere og stræbe efter at gøre alting bedre og leve bedre. Vi må lægge meget af os selv ind i hver dag, må vi ikke?

Vil I bryde jer om at høre lidt om en speciel dag, som vi har i Amerika, den tager ikke megen tid, og for mig er det en vidunderlig dag. Det er den 14. februar, og vi kalder den Sankt Valentines dag. Det er den dag, hvor alle på den ene eller den anden måde fortæller andre, at de elsker hinanden. Små børn begynder i de første dage af februar og sidder inden døre, når det blæser koldt og sneen falder, og laver små 'valentiner', formet som et hjerte, og de pynter dem med papirblonder, blomster og bånd. Der er altid en særlig til Mor, og de små drenge har altid en særlig valentine til en lille pige, og naturligvis har de små piger en særlig stor til den allerbedste mand i verden, deres Far!

Mange bliver forlovet på denne dag, og Mor bager en særlig kage og laver Fars livretter, og Far kommer hjem fra arbejde om aftenen med et stort smil på sit ansigt og giver Mor et kys og fortæller hende, at han elsker hende og giver hende en stor æske chokolade, formet som et rødt hjerte, eller en buket røde roser. Der er kærlighed i luften, og enhver kan føle, at det er en meget speciel dag. Børnene udveksler valentiner med deres skolekammerater, og en gives til lærerinden, selv de drenge, som giver hende de største besværligheder ellers, lægger en valentine på hendes pult, og lærerinden smiler, når hun får den, og beslutter sig

til at være lidt mere tålmodig overfor den støjende, uartige dreng. Om aftenen går alle børnene ud og lægger en valentine foran deres venners hus og ringer på dørklokken og løber så bort, så hurtigt de kan, for døren åbnes, da valentinen må være en overraskelse. Hvis man ser særlig godt efter, vil man rundt om hjørnet af huset se et lille ansigt titte frem, ventende på at se, om hans ven får sin valentine, hvad der er et tegn på deres venskab. Det er meget morsomt, og alle glæder sig. Da jeg er så sentimental, som jeg er, vil jeg aldrig glemme en valentine, som præsident Thorup gav mig for over 20 år siden. Det var bare et smukt lommeterklæde, men det var lagt i sådan en smuk æske med bånd og blonder, og der lå et kort, hvor der stod: »Jeg elsker dig«. Jeg har altid gemt det, fordi det var så smukt, og det har mange gange, når jeg tilfældigvis har fundet det mellem mine »skatte«, mindet mig om, at 'han elsker mig'.

Det særlige ved denne dag er, at der ikke er nogen aldersgrænse for kærlighed. De gamle elsker de unge, de unge elsker de gamle, og alderen gør ingen forskel i deres følelse af kærlighed til hinanden. Jeg har ofte undret mig over, når jeg har besøgt de Kvindelige Hjælpeforeninger her, hvorfor der ikke altid er den samme slags kærlighed blandt vore søstre. Jeg hører ofte, at de ældre søstre ikke kan arbejde sammen med de unge. At de unge søstre ikke ønsker at arbejde sammen med de ældre søstre.

Da Profeten Joseph Smith organiserede Kvindelig Hjælpeforening, sagde han ikke, at denne vidunderlige organisation kun var for en bestemt aldersgruppe. Han sagde, at den var for *alle* kvinderne i Kirken. Enhver søster i Kirken fra 18 op til 108 er velkomne i Kvindelig Hjælpeforening. De yngre søstre og unge mødre kan lære meget af deres ældre søstre og glæde sig over vidunderlige timer sammen med dem. De ældre søstre kan glæde sig over de unges begejstring og virketrang. I vir-

kkeligheden bestemmer det antal fødselsdage, et menneske har haft, ikke altid deres alder. Vi er alle lige så unge som vor tro, lige så gamle som vor frygt, så unge som vor selvtillid, så unge som vor håb, så gamle som vor fortvivelse. Årene kan måske give rynker, men at have begejstring for en ting gør én ung. Vi er kun gamle, når vi opgiver vore idealer. Bekymring, tvivl, mangel på selvtillid, frygt, fortvivelse, det er de ting, som gør én gammel. Ikke antallet af fødselsdage.

Hvis vi kan dyrke venlighed, menneskelig forståelse, sympati, tolerance overfor andre menneskers synspunkter, adæmmodighed, en følelse af humor og en dyb tro, så er vi det menneske, som vor himmelske Fader ønsker, vi skal være, uanset vor alder.

Jeg er så glad overrasket over, hvor mange unge mødre der er blevet omvendt til Kirken. Søstre, lad dem føle sig velkomne i Kvindelig Hjælpeforening. Lad dem føle, at de er en af os. Lad ikke alderen være det krav, der forlanges for at blive et glad, travlt medlem af Kvindelig Hjælpeforening. Må de søde, ældre søstre smile til og være venlige overfor de unge piger, som ønsker at tage del i vore aktiviteter. I bør opmuntre dem til at synges med jer, til at blive kammerater med jer. Unge piger, elsk og respekter de ældre søstre i jeres gern. Lær af deres liv de mange vidunderlige egenskaber, som kan berige jeres liv. Tilbyd jeres hjælp og jeres talenter sammen med jeres kærlighed og venskab. Hvis vi alle gør dette, vil vi få mere fremgang og nå flere resultater i vore Kvindelig Hjælpeforeninger over hele missionen.

Nå, jeg må skynde mig afsted nu, men før jeg går, giver jeg jer et hjerte, som jeg lige har lavet til jer. Jeg har skrevet på det 'Jeg elsker jer'. Vil I være min valentine?

På gensyn
næste måned,
Jeres hengivne søster
Florence B. Thorup.

Hvordan er din figur?

Af Genevieve van Wageningen

Aldrig før har der vist været en tid, hvor folk var så interesseret i deres figur, som de er i dag. Aviser, ugeblade, radio og fjernsyn bruger deres overtaletalekunst til at opmuntre os til at gøre os selv »strømlinede«. De gør os indtrængende opmærksomme på den form, vi er i. Afmagringsdiæter er almindelige samtaleemner. Man kan næppe komme gennem en frokost og undgå dette emne. Det ser ud, som om næsten alle er på diæt, mænd så vel som kvinder. Andre foretager regelmæssige rejser til afmagringsklinikkerne. Når vægten åbenbarer, at de har tabt flere pund, er de overvældede af glæde. »Det var hårdt, men det var det værd!« udbrøder de. Og med beslutsomheden lynende i øjnene sætter de sig det mål at tabe endnu fem eller ti pund.

Det er let at se de uønskede pund og de stygge deller. Eet blik i spejlet afslører alt. Men vor figur er ikke den eneste ting, der lider af stygge poser og deller. Vort indre, vor karakter, kan også komme i en frygtelig form. De fejl, vi begår, lægger vi ikke så let mærke til, eller hvis vi gør det, tænker vi måske, at andre ikke vil lægge mærke til dem. I det mindste håber vi, at de ikke vil — men de gør det!

Se nøje ind i spejlet, se på dit *indre jeg*. Hvad ser du? Spørg dig selv:

Er min åndelighed ved at synke ned?

Trænger mit vidnesbyrd til at strammes op?

Er jeg fed af stolthed eller bulner af misundelse?

Er jeg ved at blive mentalt slap?

Trænger min horisont til at udvides?

Lader jeg venlighed og munterhed i stikken, så de ikke udvikles?

Er jeg stiv af at være stædig og utilgivende?

Er jeg undervægtig og mager hvad påskønnelse og taknemmelighed angår?

Er jeg kraftig på grund af intolerance?

Er jeg overtrænet af materialisme?

Bliver mine følelser let sårede? Jeg må beslutte at gøre dem sejle.

Mister jeg hurtigt mit humør? Så trænger min tålmodighed til at udvikles, og min selvkontrol trænger til styrke.

Er jeg selvoptaget og egoistisk? Egenkærlighed er lige så grimt som en svulmende mave.

Kritik er lige som for store hofter — den trænger til at tage sig.

Trænger jeg til nogen øvelse i selvdisciplin? Husk, at disciplin er en proces eller øvelse, som korrigerer, blødgør, styrker eller fuldkommer.

Hvad så du i spejlet lige nu? Var du virkelig i form, slank og tynd eller var der nogle deller, som trængte til at blive bearbejdet?

Det er så let at komme med undskyldninger for sig selv, men undskyldninger vil ikke forbedre os. Jeg ville ønske, at vi havde den kraft, som digteren siger: »At se os selv, som andre ser os.«

Hvad var det, du sagde? Du er slet ikke tilfreds med det, du så i spejlet? Du ønsker at komme af med nogle poser og deller, men du ved ikke, hvilke øvelser du skal bruge? Ja, men hvorfor ikke komme og øve sammen med os? Det er sjovt! Øvelserne er ikke for anstrengende, og du vil blive forbavset over resultaterne.

Den Gyldne Regel (Gør mod andre, som du vil, at andre skal gøre mod dig), er en af de øvelser, som daglig må foretages. »Øvelserne« til en smuk karakter er frostat at overholde alle åbenbare befalinger. Hvis man følger dem bestandig og fuldstændigt, holder de os i topform. Øvelsen »Tiendes« reducerer egenkærlighed og udvikler ædelmodighed og sparsommelighed. At overholde sabbatsdagen udvikler lydighed, ærbødighed, ydmyghed, tro og en masse andre dyder.

Når du først får tingene sat i sving, vil du føle dig så godt tilpas i *dit indre*, og dit nye ydre vil få dig til at ønske, at du havde begyndt øvelserne noget tidligere. En, to, ånd dybt ind og stå fast!

(Fra *Improvement Era*, marts 1961).

MUSIK

(fortsat)

Begynd altid indøvelsen af en sang med at øve og spille den skala, der har de samme fortegn. Øv den på før nævnte måde, d. v. s. med grundakkordens intervaller og desuden trinvis op og ned. Slå endelig skalens begyndelsestøne godt fast for hver ny skala. Hvis man kan få sangerne til i tankerne at holde godt fast ved denne den første tone i tonarten, vil de sjældent blive »falske«. Den er også vigtig, når man skal lære at læse musik. Ansået et stort stykke pap eller brug den sorte tavle, hvis De har en til rådighed. Tegn eller mal herpå et notesystem, hvorpå De

kan notere nøgler og fortegn m. m. Skriv den skala op, der skal øves; det vil hjælpe meget til at oplære sangerne i forståelsen af modernens placering og deres indbyrdes forhold på systemet.

Hvor megen tid, De skal anvende på disse få forslag, vil afhænge af, hvor nødvendig denne oplæring er for den gruppe. De skal undervise ved Kvindeligt Hjelpeforenings månedlige ledermøde.

Artiklen i dette og forrige nummer af »Stjernen« er kun beregnet på at »sætte Dem igang«; i de følgende numre vil vi bringe musiklektier specielt

udarbejdet for Kvindeligt Hjelpeforening til brug for de lokale kor. Dette sker, for at undervisningen kan blive ensartet over hele missionen, men det udlukker ikke, at de forskellige dirigenter kan have andre hjælpemidler til støtte og udvidelse af de givne lektier. »Hvilken guddommelig gave er ikke musikken! Selv den allermindste opgave i musik opsluger en fuldstændigt og fører os så langt bort fra ... alle verdslige ting, at den må betragtes som en Guds gave.« (Felix Mendelssohn).

Kvindeligt Hjelpeforenings
 hovedbestyrelse.

Syning

Kære søstre!

Vi er af Kvindelig Hjelpeforenings Hovedbestyrelse blevet opfordret til i det kommende år at tilegne os kundskab om omforandring af brugt tøj til børn og voksne, da det forudses, at der kan komme svære tider. Og der er et ord-sprog, der siger: »Det er for sent at dække brønden til, når harnet er druknet.«

Derfor håber vi, at alle vil gå i gang med disse opgaver. Vi ved alle, at børnetøj er særdeles dyrt, og vi kan få til-

strækkelig løn for besværet ved at forandre de brugte materialer.

De ting, der bliver fremstillet i løbet af vinteren, vil Hovedbestyrelsen gerne have udstillet, muligvis til en konference.

Lad os derfor straks begynde, og lad os få det mest mulige ud af det tøj, som vi ikke mere selv bruger, eller som vore børn er vokset fra.

Statistik over medlemstallet:

Det første tal angiver, hvor mange søstre over 18 år, der findes i den pågældende gren, det andet er tallet på de indskrevne medlemmer af Kvindelig Hjelpeforening (November 1962):

Aalborg	165	43
Aarhus	167	73
Amager	110	38
Rønne	15	9
Esbjerg	91	39
Fredericia	29	17

Frederikshavn	28	10
Herning	21	12
Hjørring	17	18
Horsens	28	23
Kolding	20	7
København Nordre	262	64
København Søndre	203	49
Nordsjælland	26	16
Næstved	8	6
Odense	97	40
Randers	85	34

Silkeborg	30	12
Skive	28	10
Slagelse	36	10
Svendborg	15	7
Vejele	33	11
Viborg	15	4

Vi håber, at søstrene anvender de nye ideer, som De fik til Kvindelig Hjelpeforenings Stævne, til at få flere søstre ind i Kvindelig Hjelpeforening.

Bazar i Horsens

Kvindelig Hjelpeforening i Horsens har afholdt bazar den 24. november. Efter at præsidentinden, søster Johanne Schmidt, havde budt velkommen til de mange gæster, der trods glat føre og mindre godt vejr var mødt frem, sang vi »Benyt de lyse dage«, og søster Kristine Clausen indledte med bøn.

Så fulgte et underholdningsprogram, først sang og musik: »O, min Gud, du, som bor i det høje«, udført af søster

Karin Pedersen og fru Hansa Nielsen, derefter en historie, »Rødkalken«, læst af broder Ebbe Rosenkilde. En solosang, »Londonderry Air«, blev sunget af søster Sonja Schmidt, og sidste nummer var en duet, »Sandhed vil vort sind erkende«, sunget af søster Nina Jensen og søster Karin Pedersen med ledsagende klaver ved broder Rosenkilde. Forsamlingen sang til slut »Morders navn er en himmelsk lyd«, og

der var bøn ved ældste Kemp.

Der blev nu åbnet for salg fra boderne. Snoretrækkene både for børn og voksne blev hurtigt udsolgt, og der var god afsætning ved tøjboderne, og det samme var tilfældet med de forskellige delikatesser, som var at finde i Kvindelig Hjelpeforenings lokale. Vi fik et pænt overskud og ønsker at takke enhver, der har støttet bazaren.

Der var 82 tilstedede.

A. K.

Vi giver i denne måned blomster til

alle søstre, som har arbejdet på bazarerne, der har været afholdt i grenene, og til

alle sekretærene, som har arbejdet hårdt med rapporter i det år, der er gået, og til

Slagelse Kvindelig Hjelpeforening, som også omfatter Næstved, for de mange kredsbesøg i sidste måned.

Følg deres eksempel!

Så stort et kald!

Af Betty Lou Martin

Den gamle Sedan kørte langsomt hen ad den grusede vej. Hjulene frembragte en knasende lyd i det løse grus. Ellinor Coleman sad i dybe tanker, medens hun manøvrerede vognen afsted, og efterårsdagens rolige skønhed trængte ikke engang ind til hendes tanker.

Hvorfor skulle de absolut bede Chris om det? tænkte hun. Der er så mange ting lige nu, vi trænger til at få gjort, og desuden er børnene så små. Jess er jo kun 10, Sherrie otte, Barbara fem og tvillingerne to år.

Ellinor rynkede panden. Chris er alt for ung til at være biskop. Han bliver simpelt hen nødt til at svare nej. Hun vidste, at Chris følte sig meget ydmyg ved tanken om, man havde bedt ham om at udfylde så vigtig en stilling i Kirken, og at han fuldt ud var klar over, hvilken byrde der ville blive lagt på hans skuldre.

Chris vidste lige fra begyndelsen, at Ellinor var imod det, og at det ville blive uden hendes samtykke, hvis han modtog kaldet.

Endnu engang bedømte Ellinor sine tanker, medens hun kørte op foran deres hvide træhus med det hvide stakris foran. Huset var ikke ret stort. Gårdspladsen var nydelig, men Ellinor havde endnu ikke haft tid til at plante de blomster, hun gerne ville have der. Huset trængte til en omgang maling, og de trængte også til at få bygget til, så de kunne få et soveværelse mere. Chris havde haft planer om selv at bygge det nu i foråret. Ellinor sukede. Det var vanskelligt nok at få de ting gjort, man skulle have gjort, så Chris behøvede ikke ligefrem at påtage sig mere ansvar.

»Mor! Mor! Barbara løb med udstrakte arme sin mor imøde. »Det var ikke med vilje, jeg gjorde det!«

Ellinor lagde sig på knæ ved siden af pigen. »Tag det nu lidt roligt — hvad er der sket?« Ellinor tørrede pigens af tårer stribede ansigt.

»Nu skal jeg fortælle dig, hvad der er sket.« Jess kom traskende ud. »Hun tog din vase med rosenknoppen og smed den på gulvet, så den gik fuldstændigt i stykker.«

»Mor, jeg gjorde det ikke med vilje«, hulkede Barbara.

Ellinor, som kendte sin skadefro tilfældighed, havde mistanke om, at Jess havde gjort et eller andet for at fremme denne »ulykke«. »Hør nu her, Jess, jeg ved, at Barbara ikke slog vassen i stykker bare for sjov. Hvad har du gjort hende?«

Da Ellinor havde fået oprettet freden mellem de to børn, begyndte hun at lave til til aftenmad. Chris kom tidligt hjem og skulle straks tilbage til forretningen for at udføre noget ekstra arbejde for sin chef, Mr. Harrington.

For Chris igen forlod hjemmet den aften, sagde han til Ellinor: »Ellinor, jeg er nødt til at tage en beslutning, om jeg vil være biskop eller ej. Du ved, hvorledes jeg stiller mig til det, min skat, men jeg ønsker ikke at foretage mig noget, som du ikke synes om. Det er jo sådan, at jeg i høj grad vil få brug for din hjælp og støtte i dette kald. En hel del vil afhænge af dig.« Chris tav og så på sin smukke, mørkhårede hustru.

»Du ved udmærket godt, hvad jeg mener om den sag, Chris. Jeg synes, at du er for ung. Senere, når vi er blevet ældre, vil jeg synes, det er helt i orden, men lige nu synes jeg det altså ikke. Der er så mange ting, vi skal have til børnene, og huset trænger til at blive gjort istand. Jeg kan ikke forstå, at du skal være forpligtet til det nu.« Ellinor vendte ryggen til Chris, og hun hørte ham lukke fordøren stille efter sig.

Ellinor skyllede fæde og tallerkener af og stablede hele opvasken sammen i vasken, og så — med hovedet bøjet og støttet mod skabet — begyndte hun at hulke. Hun vidste ikke, hvorfor hun følte så stærk modstand mod, at Chris skulle være biskop — hun følte det bare sådan. De hvide arbejdet så hårdt og prøvet at spare på alle mulige måder, men der var kommet den ene uforudsete udgift efter den anden. Først havde Jess fået sin blindtarm taget, så var Chris kommet til skade på sit arbejde; Sherrie blev nødt til at få mandlerne ud, og så nu dette. Det forekom hende, at hun pludselig havde alle prøvelserne tæt inde på livet, og for første gang, så længe hun kunne

huske, følte hun sig for afkræftet til, at hun kunne vaske op. Hun lod det hele stå i vasken, lagde børnene i seng og gik så selv til ro. Hun vidste, at Chris ville blive skuffet, når hun ikke sad og ventede på ham.

Det næste, Ellinor kunne huske, var, at hun hørte Jess og Sherrie liste om i køkkenet. »Du godeste, hvad er klokken?« råbte hun, idet hun hastigt sprang ud af sengen.

»Det er lige ved at være tid at gå i skole,« svarede Sherrie ligegyldigt. »Far sagde, at vi skulle være stille og ikke vække dig.«

»Undskyld, Mor,« tilføjede Jess, »jeg troede ikke, vi lavede støj. Tvillingerne sover endnu, og Barbara har fået morgenmad. Far ordnede det, lige inden han gik på arbejde.«

Ellinor så sig omkring. Opvasken, som hun havde ladet stå aftenen for, var ordnet og tingene sat på plads. En følelse af skyldbevidsthed gik gennem hende. Hun vidste, at også Chris arbejdede hårdt, og at hun ikke på nuværende tidspunkt burde læse ekstra problemer over på ham.

Den dag var det meget vanskeligt for hende at koncentrere sig om sit arbejde. Barbara og tvillingerne gik hende på nerverne; i almindelighed gjorde det hende ikke noget, om de så larmede aldrig så meget. Tilsidst tog hun i bare desperation telefonen. »Hallo, Mor, ville du være ked af at tage dig af børnene et par timer? Jeg har noget, jeg meget gerne vil have gjort, og jeg kan ikke ret godt have dem med.«

»Selvfølgelig, min pige,« lød det hjælpsomme svar, »jeg skal bage småkager i eftermiddag, så kan børnene få lov at hjælpe mig.«

»Åh, du ved ikke, hvad det er, du påtager dig, Mor,« kommenterede Ellinor og rystede på hovedet.

»Ok jo, min pige, jeg tror endda, jeg vil rigtig nyde det.« Og hun tilføjede: »Er der noget galt, Ellinor? Du lyder, som du ikke helt er dig selv.«

»Der er ingenting galt, Mor. Jeg er bare lidt træt, vi har haft så travlt i den sidste tid.«

»Nå, så vil du bare have godt af at lade børnene være hos mig et par timers tid. Tvillingedrenge er i sig selv

nok til at gøre hvem som helst træt.«

Ellinor tilbragte den første time med at se på stof til kjoler til pigerne, og så drev hun rundt i kjoleforretningerne for at se på nye faconer, selv om hun godt vidste, at hun ikke kunne få råd til en kjole til sig selv. Det var, som de sidste dages anspændthet langsomt forsvandt, og hun begyndte at føle sig rolig igen. Hun nød oven i købet den gyldne efterårsdags kølige, friske luft.

På vej tilbage til sin moders hus bestemte Ellinor sig for at standse op ved supermarkedet, som lå på vejen dertil. Som hun kørte langs fortovet så hun str. Carter komme hen imod sig. »H, synes du ikke, disse store forretninger er dejlige, Ellinor? Der er sandelig en masse at vælge imellem nutildags.« Str. Carter smilede. »Jeg ser dig ikke ret tit på indkøb her.«

»Nej, jeg har simpelthen ikke tid til at køre her over ret tit, med børnene og alt det, jeg har at gøre, str. Carter.« Ellinor tav lidt. »Hvorledes går det ellers med dig og br. Carter?«

»Åh jo, tak, det går fint. Vi har begge to så travlt, men det er vi lykkelige for. Br. Carter nyder sin nye stilling i stavens højråd.« Str. Carter sludrede videre. »Jeg tror, de skal omorganisere wardet nu, da biskop Sloane flytter.«

Ellinor blev forvirret et øjeblik, men genvandt hurtigt fatningen. »Ja, det regner jeg også med, at de vil. Jeg misunder bare ikke den, de vælger til biskop.«

»Hvorfor dog ikke det?« Str. Carter lod til at blive overrasket. »Det er den mest tilfredsstillende erfaring noget menneske nogen sinde kan ønske sig at få. Min mand var biskop for mange år siden, lige da vi var ved at opdrage vore børn. Jeg ved, at Herren hjalp os og velsignede os. Jeg tror, at vi var mere lykkelige og tilfredse i den periode, end vi nogen sinde har været siden da. Selv om børnene var små, arbejdede vi sammen allessammen og hjalp hinanden. Det var en hel sport for os at finde ud af, hvorledes vi kunne hjælpe br. Carter, således at vi kunne lette ham byrden en lille smule. Børnene udførte arbejder i hjemmet, som de under almindelige omstændigheder ville have ladet ligge til deres far, og sammen udviklede vi os og blev i høj grad belønnet. Sommetider ønsker jeg, at vi kunne skruer tiden tilbage, men

det er vist ikke godt at ønske således. Tiden går alt for hurtigt.« Str. Carter så ud, som om hun var langt borte i sine egne tanker.

»Jeg tænker, at man får nøjagtig så meget ud af det, som man går ind for det,« sagde Ellinor mere til hjælp for sig selv end for str. Carter.

»Det er helt rigtigt, Ellinor. Når en biskop har gode rådgivere og wardets medlemmer slutter godt op om dem og støtter dem, er der faktisk ingen grænse for, hvad de kan gøre.« Str. Carter kiggede på sit ur. »H, du godeste, jeg var slet ikke klar over, hvad klokken var. Br. Carter sidder henne i vognen og venter på mig. Han tror da nok, at jeg er faret vild.« Str. Carter tilbagetog Ellinor: »Det var vel nok dejligt at få en sludder med dig.«

»Tak, i lige måde, str. Carter.« råbte Ellinor til den nydelige dame. »Hvor dejligt vil du aldrig helt forstå,« føjede Ellinor til, henvendt til sig selv.

De sidste dages anspændthet var glemt, da Ellinor kørte hen mod sin moders hjem for at hente børnene. Nu følte hun, at hun kunne lægge planer for fremtiden. Hun var klar over, hvor meget Chris trængte til hendes hjælp og støtte, og hun lovede sig selv, at hun ville gøre alt, hvad hun kunne for at blive den støtte.

Børnernes ustandselige snakken generede hende overhovedet ikke den aften, medens hun lavede Chris' yndlingsret til aften. Hun greb oven i købet sig selv i at gå og smånynde under arbejdet i køkkenet.

»Mor,« spurgte Barbara, »hvordan kan det være, at vi skal spise inde i stuen i aften?«

Jess afbrød hende. »Ja, og hvorfor skal vi have det fine porcelæn og sølvtøjet frem?«

»Vi plejer da heller ikke at bruge den fine dug andet end om julen,« føjede Barbara til. »Det er da noget sært noget, I har for.«

Ellinor kunne ikke lade være med at smile, sådan en masse nysgerrige unger, hun havde. »Det skal være en overraskelse til far.«

»Jeg er ligeglad med, hvad det er for en overraskelse, bare jeg må få et stykke af den kage dér oven på kyllingestegen,« sagde Jess, som havde fået øje på den store chokoladekage på bordet.

»Det skal du også nok få, min dreng,

hvis du kan hjælpe mig at få de små gjort i stand, inden vi skal spise.« Ellinor purrede op i Jess' hår. »Barbara, du kan godt hjælpe Mor lidt her i køkkenet, okay?«

Da middagen var færdig, tog Ellinor en nystroget kjole på, ordnede håret og gav læberne ganske lidt af stiftens. Hun var spændt og lykkelig. Hendes kinder havde fået farve.

Da Chris den aften kom hjem, var der tændt levende lys alle steder, og inde fra stuen lod dæmpet musik. I ét eneste blik havde han opfanget situationen, og nu standste det ved Ellinor. »Hvad skal der ske her?« Han kunne ikke skjule overraskelsen. »Skal vi have gæster til aften?«

Ellinor trak sin mand lidt til side: »Chris, jeg føler, at jeg skylder dig en undskyldning for min opførsel. Jeg er glad for, at Herren ønsker dig til at arbejde for sig. Jeg ved, at jeg var slem, og — nåja — det her er altså bare min måde at vise dig, hvor forkert jeg ved, jeg bar mig ad.« Der glimtede et par tårer i Ellinors øjne.

Chris lagde armen om sin hustru. »Tro endelig ikke, at jeg ikke vidste, hvad du måtte igennem. Jeg ved blot, at altting vil ordne sig. Jeg ønskede ikke at sige nej til så vidunderligt et kald, for din skyld og for børnenes skyld. Jeg ved, at Herren vil lede os og velsigne os.«

»Det ved jeg også, Chris,« sagde Ellinor og trykkede sin mands hånd.

»Med dig ved min side, Ellinor, føler jeg mig endnu mere sikker. Jeg er så taknemmelig for dig,« Chris' blik udtrykte kærlighed og dybmyndighed.

Jess marcherede frem, stillede sig op foran forældrene med henderne på hofterne. »Vi vil altså gerne have at vide, hvad det var for en overraskelse, du havde til far. Det ser ikke ud til, at der er nogen, der ved det.«

»Ok jo, min ven. Far og jeg ved det, og en skønne dag fortæller vi vore børn det.«

»Javel,« sagde Jess, tilfreds med moderens svar. »Skal vi ikke spise nu? Den chokoladekage ser vældig godt ud, og jeg er for sulten nu til at interessere mig for andres overraskelser.«

Ellinor og Chris lo, da de tog hinden i hånden og sammen gik ind i spisestuen for at sidde om bordet sammen med deres børn.

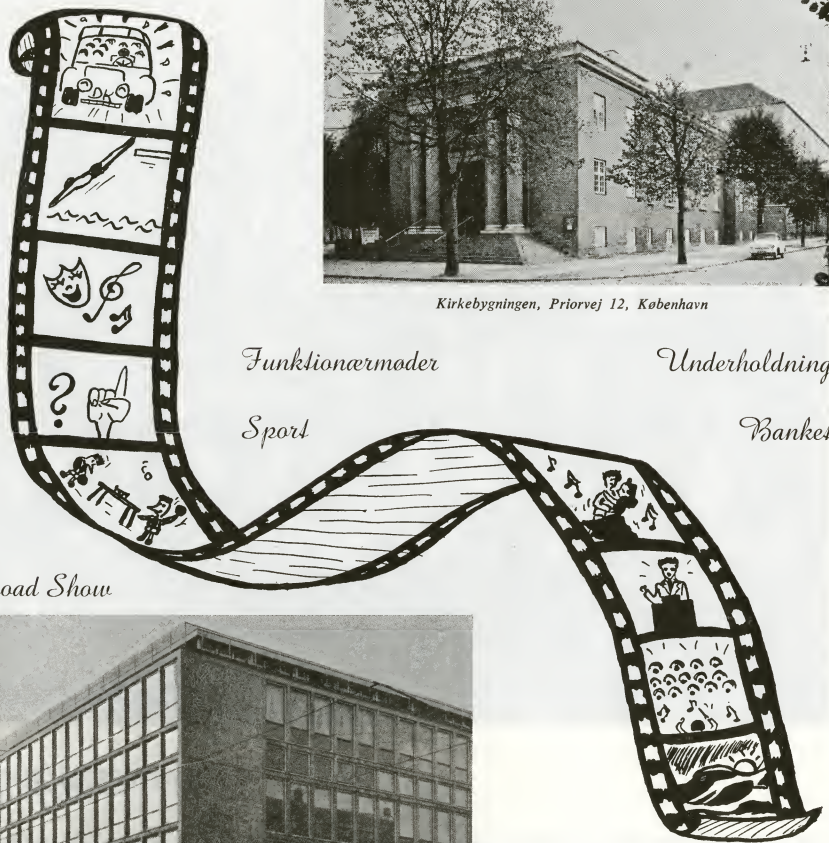
G.U.F. - STÆVNET 1963

28., 29. og 30. juni i København

Tale Sang
Guld- og Grønt Bal

Kirkebygningen, Priorvej 12, København

Funktionærmøder

Underholdning

Sport

Banket

Road Show

Folkets Hus, hvor Stævnet afholdes

Husk
at reservere dagene!

MISSIONÆRE

Torsdag den 27. december 1962 samledes alle missionærerne i den danske mission til konference i København.

Konferencen begyndte torsdag aften kl. 18 med en festbanket i Tre Falke Hotel. Foruden de ca. 180 missionærer var missionspræsident og søster Thorup tilstede sammen med deres børn, og endvidere var broder og søster Jørgen Ljungström, broder og søster Martinus Anderson samt søster Mary Kaiser og tidligere missionær, søster Anna Konnerup Kristensen, med som gæster.

Efter en halv times fællessang, deriblandt adskillige

amerikanske julesange, blev middagen serveret. Menuen var champignonsuppe, entrecots med ærter, pommes frites, persillesmør og blandet salat, samt ris à l'amande, dertil sodavand og æblemost.

Efter spisningen fremførte den nye danske missionærkvarteret deres rejseprogram for missionærerne, herunder ca. 15 sange. Derefter gennemgik missionspræsident og søster Thorup »Bogen for 1962«, der fortalte, hvad der var foregået af missionæraktiviteter i hver måned af det forløbne år. Vi hørte derefter ældste David Sandberg og ældste

KONFERENCE

James Lewis fortælle nogle åndelige oplevelser. Så sang ældste Lloyd Hansen »I'll Walk With God«, akkompagneret af søster Thorup på klaveret og ældste Martin Palmer på violin.

Præsident og søster Thorup fremsatte derefter målet for året 1963, og banketten sluttede med sang og bøn kl. 22.30.

Næste morgen, den 28., mødtes missionærerne kl. 7 om morgenen i kirkebygningen på Priorvej til instruktions- og vidnesbyrdmøde. Mødet sluttede kl. 12.30, så missionærerne

havde en lille spisepause, indtil de kl. 14 mødtes i Kinopalæet for at se den forrygende Cinerama-film »How The West Was Won«, der vakte så stor begejstring, at den udløste spontant bifald fra missionærerne, da man så Utahs kobberminer, fotograferet fra luften.

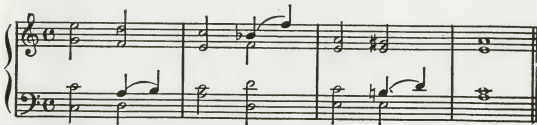
Derefter vendte missionærerne hjem til deres respektive arbejdssteder med fornyet mod, tro og begejstring, og ser frem til endnu større anledninger til at finde de ærlige af hjertet i året 1963.

Ældste *Brett J. Manwaring*,
2. rådgiver i missionspræsidentskabet.

Søndagsskolen

Forfatteren til sangen »Frelsen bød: Mig følge I må« er John Nicholson og komponisten S. McBurney.

Denne sang er velkendt og synges ofte af vore medlemmer. Men hvor mange af os kan citere blot det første vers udenfor? Og hvor sjældent synger vi det femte og sjette vers af denne ægte sidste dages hellige sang. Lad os lægge lidt mere mærke til disse for sømte vers, så vi ikke altid skal synges på den samme forslidte måde.

Vi går til Kirken hver søndag, så vi kan høre evangeliet blive udlagt med nye ord, nye ideer og nye taler. Lad os gøre det samme med vor sang, så den kan blive lige så ny og strålende som en ny kjole, med en frisk kulør — en ny serie tanker til at fryde vor sjæl.

Vi kender intet til komponisten til denne sang. Men forfatteren, John Nicholson, en vidunderlig sidste dages hellig, blev født i Skotland i 1839. Om ham siger broder J. Spencer Cornwall i sin bog, *Stories of Mormon Hymns*:

I 1861 sluttede han sig til de sidste dages helliges Kirke efter at være blevet interesseret gennem læsningen af en traktat, som han fik af Orson Pratt. Han blev lokal missionær og bragte hele sin tid til dette arbejde. I 1866 kom han til Utah, hvor han fortsatte sit ar-

bejde som maler og tapetserer. I 1878 rejste han på mission til England, hvor han blev redaktør af MILLENNIAL STAR. Da han vendte tilbage til Utah, arbejdede han ved DESERET NEWS og blev senere førsteskriver ved Salt Lake Templet.

Denne sang fastslår klart, at det ikke er nok blot at gå til søndagsskolen, at høre historien om evangeliet diskuteret og at forstå det. Langt vigtigere er det at lade evangeliets forskrifter lede vort liv hele ugen igennem, så vi ikke blot bliver ordets »hørere«, men også dets »gørere«.

Til sanglederen:

Sanglederen vil lægge mærke til, at moderne ikke viser en eneste vejtrækningspause. Det er underforstået, at man skal trække vejret ved slutningen af hver sætning. Og dette gælder både sangerne og organisten.

Må vi atter henlede opmærksomheden på nødvendigheden af et forberedende taktslag forud for begyndelsen til det første ord i hvert vers. Dette betyder blot, at De løfter den arm, De slår takt med, til et forberedende opslag før det første ord. Det forventes, at de, der synger, skal tage en vejtrækning under dette forberedende slag.

Fornylig, da Philadelphia Orkestret

Nadververs for februar:

For Senior Sondagsskolen:

»Og I skal forstå sandheden, og sandheden skal frigøre jer.« (Johs. 8:32)

For Junior Sondagsskolen:

Jesus sagde: »... Du skal elske din næste som dig selv ...« (Mark. 12:31)

Søndagsskolesang for februar:

»Frelsen bød: Mig følge I må«.
(Nr. 94 i den blå sangbog).

holdt prøver med Tabernakelkoret i anledning af nogle grammofonpladeindspilninger, sagde orkestrets dirigent, Eugene Ormandy, til korets medlemmer, at de på visse steder skulle tage en vejtrækning under hans forberedende taktslag. Hans forlangende gav øjeblikkelige resultater, og alle korets medlemmer begyndte samtidig på det første ord med fuld kraft. Sangledere, »gå I hen og gør ligeså«. Det vil sige, lad det forberedende opslag blive praktiseret ved Deres øvelsesperiode, det vil sige den tid, hvor Sondagsskolen holder sangøvelse.

Hvis Deres direktion er god, vil De finde, at alle vil begynde at synges allerede ved det første ord i hvert vers.

Til organisten:

Organisterne bør spille denne musik middelkraftigt og absolut spille den uden nogensomhelst fejl, da det er en af vore letteste sange at spille. Kan De spille den udenfor? Kunne De transponere den en halv tone, eller en hel tone lavere? Prøv det og øv det, når De er alene ved klaveret eller orglet. Vi anbefaler det som en virkelig god øvelse.

Alexander Schreiner.

Flere nytårstanker!

Når vi nu har modtaget vore nye lektiehefter, så kigger vi dem igennem og lægger dem på et sted, hvor vi ved, vi kan tage dem igen, når vi har brug for dem, det vil sige lørdag aften efter fjernsynet, eller måske først søndag morgen, inden vi tager afsted til kirke, måske i sporgvognen på vej til kirke, eller som sidste udvej slet ingen af delene, man behøver jo ikke at have læst sin lektie, for de spørgsmål, læreren kommer med, kan man da altid svare på. Ikke sandt — kender vi ikke situationen? — jo såmænd. Men hør nu lige en lille kommentar til den forklaring.

Der siges til os, Jak. 5: 16 — »En retfærdig bøn formår meget, når den er alvorlig« — der står ingen steder skrevet, at den, der lægger alvor i sin lektielæsning, intet får ud af det, — tværtimod — der gøres opmærksom på, at alt, hvad vi gør med fast vilje og med fuld oprigtighed vil give mange fold igen, det har Gud lovet os, og det

vi sløser væk på dette felt, det snyder vi os selv, vore lærere, og også vore søskende for, vi ved jo godt, at når vi har læst vore lektier igennem i god tid og gjort vore tanker og notater, så vil den skoletime, der er underbygget med fuld interesse for læsestoffet, alvorligt skulle sig ud fra den skoletime, der ikke har beskæftiget vore tanker i forvejen, og for hvilken vi ingen supplerende spørgsmål og fortolkning har, en sådan skoletime mangler »Ånd«, den er rent ud sagt kedelig og lidet befordrende for den kundskab og visdom, den skulle være midlet til.

Men hvis vi vil gøre os den ulejlighed at undersøge vore lærebøger og sætte os ind i læsestoffet, så kan det ske, at selv den mest »almindelige tekst« pludselig kan vise sig at lukke for noget, vi måske ikke har vidst før, ja, den vilje, vi lægger i forståelsen, kan åbne ind til guddommelig indsigt, men kun, og læg mærke til det, kun, hvis vi selv har vilje og selv søger

at få noget ud af vor skoletime, lad os prøve at omsætte og sige med Jak. 5:16: »En lektietime formår meget, når den er alvorlig«. En anden nytårstanke, eller skal vi sige et andet nytårssønske, er, hvis nogen skal overtage et embede, en stilling eller et arbejde i kirken, lad så disse brødre og søstre blive gjort bekendt med, hvad arbejdet består i og på hvilke områder, deres indsats berører andre søskende, således at kostbar tid ikke spildes, eller skader opstår, inden fejlen når at blive rettet. Kirken skulle gerne være et ordens hus, der ikke er anlagt på tilfældige gæstetrier, lige meget hvor vi ser os om og betragter Guds hænders gerning, vil vi se den strengeste orden, der fortæller den opmærksomme tilskuer lidt om, hvorledes den Allerhøjeste ser på disse ting, og lad os så tage hans lærdomme med i vort arbejde i det nye år, også på dette sidstnævnte område.

På Søndagsskolens Hovedbestyrelses vegne. Knud Edsberg.

HVIS JEG VAR Teenager

Jeg ville gøre det meste ud af de anledninger, jeg fik

Af Ruth May Fox

(skrevet, da hun var 100 år gammel)

Min egen erfaring viser, at vi ikke altid kan lede vort liv nøjagtig på den måde, vi kunne ønske det. Foruden Søndagsskolen for store og små var der ikke noget ungdomsprogram i min ungdom, således som vi har det i G.U.F. i dag. Jeg var langt over 20 år, før der var noget regelmæssigt møde for unge mænd og kvinder i mit ward. Hvis jeg kunne dreje årene tilbage og kunne finde mig selv omgivet af de vidunderlige anledninger, som de unge har i dag, er jeg sikker på, at jeg ville stræbe efter at gøre det meste ud af dem. Den unge pige er i sandhed heldig, som befinder sig i et sundt sidste dages helligt hjem, hvor orden og lydlighed er reglen, og gudsdyrkelse i familien gennem bøn er en skik. Jeg er sikker på, at jeg ville være aktiv i Søndagsskolen og i G.U.F. Jeg ville stræbe efter at mestre evangeliets principper, og jeg ville i mit sind oplagre skriftsleder fra Kirkens standardværker. De ville ikke alene være min vejleder, men de ville også tjene til at besvare spørgsmål om min tro og ville hjælpe mig til at have en gunstig indflydelse på andre.

Jeg er stolt af min Kirke for den stilling, den indtager angående fritidsbeskæftigelse. Hvis jeg var teenager, ville jeg finde stor glæde i det fritidsprogram, som mit ward og min stav har. Jeg tror, at jeg kunne finde mine bedste kammerater, både drenge og piger, indenfor min egen

Kirke. Jeg ville prøve at vælge mine veninder og mine venner blandt de bedste, men jeg er klar over, at for at gøre det, måtte jeg gøre mig selv til en af de bedste for at fortjene det bedste kammeratskab. Jeg ville ikke være en snob. Jeg ville være venlig overfor alle, men jeg ville ikke dyrke nært kammeratskab med plumpe og vulgære mennesker. Jeg ville søge at være værdig til venskab med drenge, som viste deres værd ved deres aktivitet indenfor præstedømmet og hjælpeorganisationerne, og jeg ville håbe blandt dem at finde den ene fremfor alle, som skulle blive min mand.

Jeg er klar over, at en god mand sætter pris på en god hustru. Jeg ville derfor være flittig i mine unge år og lære husgerning. Jeg ville lære at lave mad og sy mit eget tøj. Jeg ville gerne være dygtigere end dem, der er helt afhængige af færdiglavet mad og en dåseåbner. Jeg ville betale tiende af det, jeg tjener, og jeg ville være sparsommelig med mine lommepenge eller de penge, jeg tjener. Jeg tror, det ville hjælpe mange unge mennesker at lære at klare sig uden. Som ung pige havde jeg meget få penge, og jeg er tilbøjelig til at tro, at sparsommelighed og nøjsomhed skulle sættes mere i højsædet. Disse dyder ville jeg stræbe efter at opnå — hvis jeg var teenager.

PRIMARY

Dette billede viser Dem Primary Børnehospital, og i denne måned vil vi gerne fortælle Dem lidt om det.

Det er et hospital, der støttes af Primary Foreningen for børn under 12 år. Det er et foretagende, der ikke skal tjene penge, det ledes af en bestyrelse af tillidsmænd, hovedsagelig sammensat af medlemmer af Primary Generalbestyrelse. Tillidsmændene ansætter den medicinske stab, udvalgt af de bedste læger, der kan skaffes.

Hospitalet viser en stadig vækst gennem årene. Det har nu 72 senge. 85 læger gør tjeneste i den medicinske

stab. Hospitalet er udstyret med fremragende faglige og fysiske afdelinger, en klinik til ambulansbehandling, en afdeling for barnepleje, legeværelse, skoleværelse, bibliotek, afdeling for taleterapi, tandlæge og klinik for vanskelige børn. Der er også oplæring i efterskole for blinde børn, under ledelse af en lærerinde, der er blind. Der holdes søndagsskole og Primary en gang om ugen. Salt Lake Citys kommuneskoler skaffer en lærer, så børnene kan få undervisning.

Formålet med Primary Børnehospital er at hjælpe børn, der kan helbredes og

komme tilbage til et liv som normale og nyttige borgere. Derfor bliver tilfælde, der ikke kan hjælpes, ikke behandlet. Hospitalet tager sig af ethvert antageligt barn i Nordamerika, uanset race, farve eller afstamning.

Børn, hvis forældre ikke er i stand til at betale for deres pleje, bliver behandlet gratis. De, der kan betale, helt eller delvis, forventes at gøre det. Hidtil findes der kun et sådant hospital i De Forenede Stater.

Venlig hilsen

Primary Hovedbestyrelse.

For de yngste

Bamsen og det lille egern var lege-kammerater. En dag sagde Bamses far: »Kom, Bamse, nu skal vi to ud at fiske!« Men det lille egern sad i sit lille træ og kiggede langt efter dem. Hun ville så gerne med. »Du kan lege med egernet, mens jeg fisker,« sagde hans far.

Op så legede de, til egernet skulle hjem og spise. Bamse var også skrup-sulten, og han gik hen til madkurven. En lille mus stak hovedet frem bag kurven og sagde: »Nok se, men ikke røre!«

Nej, Bamse vidste det godt. Han

måtte vente, til Bamsefar kom tilbage. Men der kan da ikke ske noget ved at kigge, sagde han til sig selv, mens han lukkede kurven op. Der var to af hver slags, to kæmpestore mellemadder og to gyldentbrune honningkager af den slags, alle bamser elsker.

Sådan set kunne jeg godt spise min halvdel nu, tænkte han, og det gjorde han. Men han blev ved med at være sulten. Han tog en lille bitte bid af sin fars mellemad — og en til.

Da Bamsefar kom tilbage, var kurven tom. Han så på kurven og på Bamse, og straks vidste han, hvor ma-

den var blevet af. Nåda, hvor blev han vred! Bamse blev kaldt helt ned i stortåen. »Jeg skal aldrig gøre det mere,« sagde Bamse.

Men det kunne jo ikke få Bamsefars tomme mave til at holde op med at knurre. Det var bestemt en meget fløv historie.

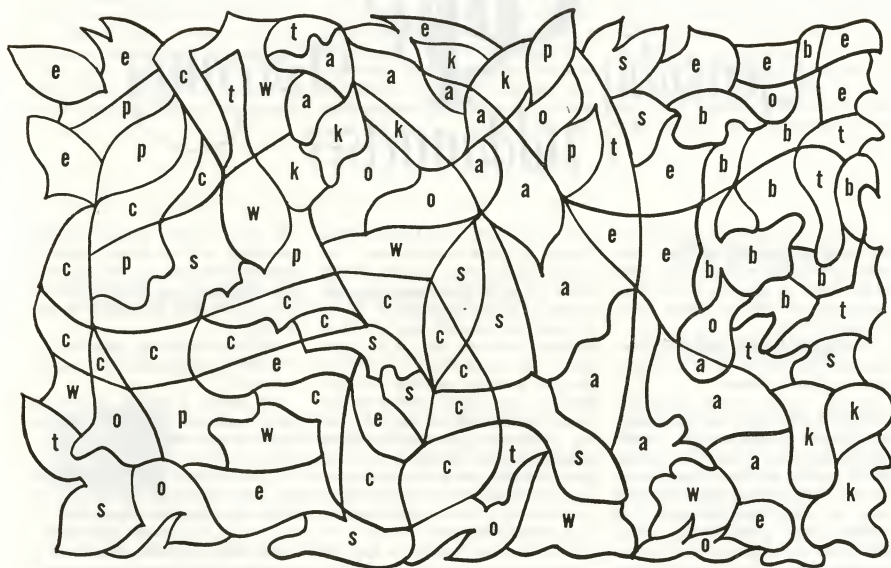
Bamse blev sat i skammekrogen, hvad han også havde fortjent, men mens han stod der og skammede sig rigtigt, kom den lille markmus trippende og sagde:

»Avra for Laura, der kan du selv se, hvad jeg sagde.

Jeg sagde: Nok se, men ikke røre —

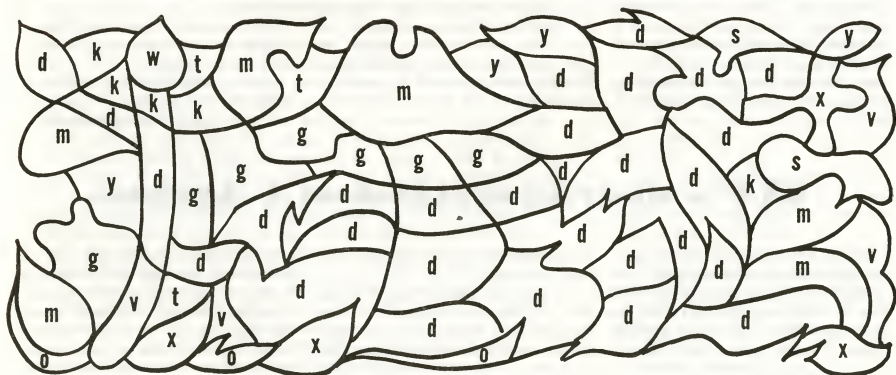
SJOV FOR DE SMÅ

Tegn et dyr ved at skravere alle rubrikkerne, betegnet med »a«. Lav et andet dyr ved at udfylde rubrikkerne

»b« med én farve. Det tredje dyr vil komme til syne ved at udfylde rubrikkerne »c« med en anden farve. Udfyld

til sidst rubrikkerne »d« for at se, hvad der forskrækkede de tre dyr og jagede dem væk.

GUF Forening Gensidig Uddannelses

»Jeg vil gå og gøre det, som Herren har befaleet, thi jeg ved, at Herren ikke giver menneskene nogen befaling, uden at Han åbner en udvej for dem, så at de kan udføre det, som Han befaler dem«. (1 Nephi 3:7).

Sådan lyder dette års valgsprog. Hvad siger det dig? Er du villig til at gøre det, som Herren befaler?

Vi har i G.U.F. et stort belønningsprogram for de unge, men det er ikke nok, at kun de unge deltager i arbejdet. Vi skulle alle deltage i det, for det er os, som har haft vor erfaring her i livet, der skal lede de unge frem med vore råd og vor støtte. Det gør vi ved at være ledere og lærere både for de unge piger og de unge drenge, for det er dem, som skal føre værket videre, når vi bliver kaldet til andre store og ærefulde stillinger her eller hisset.

Husk, at G.U.F. har en høj standard, men det er ligesom det i den senere tid er blevet glemt, men vi vil ikke glemme den; husk, dette er Herrens befaling til os alle, både gamle og unge.

I kravene til Guld-Gleaner og Master M-Mænd står: »Målet er et ærligt og retskaffent liv med en høj moralsk standard, så at de kan være i stand til at gå igennem Herrens Tempel«.

Er det ikke alle unge kvinders og mænds ønske at kunne gøre dette?

Vi citerer fra Guld-Gleaner-nåleens symbol: »Hver af perlerne, som i sig selv er et symbol på renhed, minder hende om, at en Guld-Gleanerpige står uberørt af verdens smudsighed«. Det er en meget høj standard, som kræves af de unge, som tager del i G.U.F.s program, men den er ikke for høj. Husk på et af de gamle valgsprog, som blev givet af det Første Præsidentskab: »Hvor prægtige må de unge ikke føle sig, som holder sig uberørte, de får en usigelig glæde ud af livet og den evige lykke hinsides«. Dette er Hans ord til os. Er vi villige til at adlyde dem?

Til slut vil vi citere en lille legende:

Den ondes hemmelighed

Der er en lille legende — jeg ved ikke, hvor jeg har den fra —, der lyder således:

Vorherre sad en dag i sin tronsal og hvilede sig lidt. Der havde været mange i audiens, og han havde opfyldt mange både små og store bønner, men nu var der åbenbart en pause. Pludselig bankede det på døren nede i den anden ende af salen, og en ensom skikkelse kom gående over gulvet og standsede til sidst foran Vorherres tronstol; det var Satan. Vorherre ville næppe tro sine egne øjne, men det var altså ham. Pludselig talte djævelen og sagde: — Hvordan kan det være, at du hører

selv på de mindste og mest enfoldige mennesker og på de største syndere og opfylder deres bønner. Mig har du aldrig villet høre på, og aldrig har du villet opfylde blot den mindste af mine bønner.

Vorherre sad lidt, så sagde han: — Har du nogensinde bedt mig om tilgivelse?

Dyb stilhed et øjeblik, så snurrede Satan rundt, gik hurtigt ned igennem salen, og døren huggede han i med et brag.

... Det er den ondes hemmelighed: Han beder aldrig om tilgivelse, og han vil lære os heller ikke at gøre det.

Pastor Poul Schou.

Jeg håber, at vi ikke må gå hen og gøre ligeså, for så har vi ikke efterlevet dette års valgsprog i dets fylde, heller ikke alle dem, som kom før dette, men at vi må tage fat med al den kraft, som vi har, og arbejde på at gøre os stærke og rene i vore tanker og handlinger.

»Pryd dine tanker med dyd, og du skal have større frimodighed for Herrens åsyn«.

Vi er et meget velsignet folk, hvis vi vil gøre det, som Herren har befaleet os. Husk G.U.F.s motto:

GUDS HERLIGHED ER INTELLIGENS. (L. & P. 93:36)

G.U.F.s Hovedbestyrelse.

GUF's distriktsnytårsfest i Aarhus

Efter G.U.F.s distriktsbestyrelses indbydelse samledes medlemmer fra hele Jylland i Aarhus nytårsaften. Kl. 20.30 var de fleste deltagere nået frem, og man samlede i den smukt pyntede festsal i Aarhus grens kirkebygning.

G.U.F.s distriktsforstander bød velkommen og rettede en særlig velkommen til distriktspræsidentskabet, hvorefter

distriktssekretær Knud Markmann åbnede med bøn.

Vi begyndte aftenen med at synge den til lejligheden forfattede festsang, og tiden blev så overgivet til 2. rådgiver i distriktspræsidentskabet, Johs. Liljengren, som holdt festtalen. Han udtalte, at ungdommen særlig en nytårsaften kunne møde store fristelser

udenfor kirken, hvorfor det især på denne aften var godt for de unge at samles til fest i kirken. Han ønskede, at enhver ville gøre sit til, at det kunne blive en fest på højde med kirkens standarder og håbede, at enhver kunne tage hjem fra festen med en ren samvittighed.

G.U.F.s distriktsdansenorkester, sam-

mensat af søskende fra Esbjerg, Herning, Aarhus og Aalborg, spillede op til dans, og distriktets danseinstruktice, Str. Ilse Liljengren, ledede dansen, som afvæksende med solistoptræden fortsatte til langt efter midnat.

Mest bemærkelsesværdig blandt solisterne var tryllekunstneren Mr. Kyro fra Aarhus, som i over et kvarter fængslede publikum med sine trylleries.

Kl. 22.00 var G.U.F. vært ved en nytårsfrokost, bestående af smørrebrød fra alle egne af Jylland, og derefter

åbnedes baren for salg af forfriskninger.

Kl. 24.00 aflyttede vi rådhusklokkerens timeslag, hvorpå Str. Karna Rogens sang: »Lykke og Held«.

Efter at have sunget: »Skuld gammel venskav rejn forgo«, lyttede vi alle til distriktspræsident Chr. Bendtsens nytårs tale. Distriktspræsidenten ønskede, at mange sidste dages hellige i det nye år ville sætte sig det mål at leve bedre op til budene end hidtil. Præsidenten nævnedes specielt tiendeloven og visdoms-

ordet og bad alle medlemmer hjælpe og støtte deres grenspræsident i det år, der ligger foran os. Forsamlingen sang så »Kom Hellige«, og derefter fortsattes dansen, og orkestret må have fundet de helt rigtige melodier frem, for da vi kl. 02.00 skulle til at slutte, var der stor stemning for overdans, og det velspillende orkester fortsatte til kl. 02.45.

Aarhus' grenspræsident, Ældste B. Wats, sluttede aftenen med bøn, og de ca. 95 deltagere kunne tage hjem med erindring om en fornøjelig aften.

H. O. N.

Et spørgsmål om bekvemmelighed

af Richard L. Evans

Vi vil i dag vende os til, hvad vi kunne kalde et spørgsmål om bekvemmelighed: at udføre tingene, når de skulle udføres, eller knibe udenom — udsætte, forsinke, lære tøvede, holde sig tilbage, når man bør hjælpe andre, lade være med at gøre et villigt arbejde.

Emnet drejer sig væsentligt om dette: Kun få ting, som kræver koncentration, som kræver arbejde, som kræver ekstra anstrengelse, synes at være helt behagelige eller bekvemmelige. Og et menneske, som ikke ønsker at gøre noget for nogen eller noget, kan altid finde en undskyldning for at trække sig tilbage, for at føle sig praktet noget på. Ingen oprigtig forbedring af os selv, ingen tjeneste overfor andre, intet kald, som vi siger ja til, personligt eller professionelt, er nogensinde helt bekvemt — hvis vi ikke selv anser dem for at være det. Altid er der noget andet, som vi kunne gøre med vor tid, og hvis vi er iltfærdige eller selvoptaget, eller for lidt indstillet på at lære, at arbejde, at studere, at tjene, at tilpasse os, at udvide os, at gøre noget ekstra arbejde, kan vi erhverve os en kronisk »plag-mig-ikke holdning«, og kan på en eller anden måde antage, at det altid er lettere for en anden at gøre det, der skal gøres. Vi har allesammen brug for andre. Vi er alle i gæld til andre. Vi bliver alle betjente af andre. Vi bør alle arbejde for andre. Desuden kan vi ikke undvike os, hvis vi ikke gør noget. Vi kan ikke lukke os til og stadig være åbne for gunstige anledninger. Vi kan ikke lære noget uden at være aktive. Vi kan ikke udvikle alle vore evner, uden at vi går ind for noget, uden at vi tager del. Og hvis vi af vane viger tilbage for arbejde og forpligtelser og anledninger, vil vi ganske bestemt stagnere og skrumpne ind i sjælen. »Kast dit brød på vandet, thi du får det igen, går end lang til hen.« (Præd. 11:1). Hvis vi er iltfærdige bange, vil vi ikke få det tilbage, som vi giver, vi kan måske aldrig give nok til at få noget tilbage. Vi kan ikke frelse liv. Vi kan kun bruge det. Vi kan kun strække tiden ved at strække os selv. Lignelsen om talenterne er stadig i kraft: Hvad vi ikke bruger, kan vi ikke forøge. Og må vi derfor anbefale os alle den indstilling at rejse os op og gå, give os til noget og gøre det, sætte os for at lære, at give os til noget og tjene andre, at komme ud og arbejde, forbedre vore kundskaber, vort arbejde, vor villighed, vore evner og vor produktivitet, vor produktion og vor præstation, og ikke holde os tilbage eller stagnere ved at lægge for megen vægt på vor behagelighed og bekvemmelighed.

(Fra Tempelpladsen, 30. sept. 1962)

Primary i Herning

Lørdag den 8. december havde Primary i Herning indbudt til bazar, og mange søskende efterkom indbydelsen. Vi begyndte aftenen med sangen »Fremad, Herrens stridsmænds«, og bøn ved søster Birthe Hylgård.

Som velkomsthilsen havde børnene fremstillet små medaljer, som blev overrakt forældre og søskende. Gennem forskellig underholdning viste børnene, hvad de havde lært i Primary, og til sidst opførtes en sketch, som alle børnene deltog i. Som aftenens finale blev »pil-belønning« overdraget til vore tre trofaste stiftere-drenge. Derefter sang vi »Gør, hvad er rets«, og grenspræsident Henry M. Olsen sluttede med bøn.

Den efterfølgende bazar blev den helt store succes. Børnene havde selv fremstillet alle varerne samt forfriskningerne, bestående af kager og småkager. De forestod selv salget, og alt blev hurtigt udsolgt. Børnene jublede og foreslog, at vi skulle holde bazar hver uge!

Vi er taknemmelige for den støtte, vore søskende viste os, og vi har nu midler til at kunne dække vore små udgifter i lang tid fremover.

Op under jul gik børnene i gang med en ny opgave, idet de fremstillede julekerter. De gik så ud og sang julesange for ældre og ensomme og forærede dem kerterne. Vi blev vel modtaget overalt, besøget bragte glæde både hos de ældre og hos børnene.

Sonja Frederiksen,
præsidentinde.

Genealogisk Forening

J. HATTON CARPENTER, genealog

Hvad J. Hatton Carpenter har udført af genealogi, er enestående i Kirkens annaler. I mange år arbejdede han som skriver i Manti Templet; har nu passeret sin 100 års fødselsdag, men er stadig aktiv med at samle optegnelser, som han nedskriver med sin smukke håndskrift og indsender til tempelarbejde. Han er patriark i South Sanpete Stake.

Dagen efter sin 100 års fødselsdag skrev han nedenstående resumé over nogle af de strålende genealogiske resultater, han har nået.

Jeg har passeret min 100 års fødselsdag. Enkeltheder vedrørende mit liv og hvad jeg har udført, er blevet offentliggjort adskillige gange. Jeg vil gerne fortælle følgende enkeltheder om mit genealogiske undersøgelsesarbejde efter min familie og mine forfædre, så offentligheden kan vide lidt om de oplevelser, jeg har mødt under fremskaffelsen af de data, jeg har indsamlet gennem de sidste halvtredstindstyve år.

Jeg har aldrig manglet navne. De blev ved at komme fra uventede kilder, indtil jeg har en optegnelse på 31.000 personer på Carpenter-Hatten linien og andre blodlinier, samt 9.000 navne på familie til mine to hustruer, som var kusiner til hinanden og var af tysk og schweizisk afstamning.

Da jeg sluttede mig til Kirken i 1884, havde jeg ingen idé om genealogi, og hvad der lå foran mig at udføre. Min fader døde, da jeg var ti år gammel, og han kendte meget lidt til sin familie. Det blev mig, der måtte tage mig af disse sager. Min moders slægtninge var alle veluddannede. Hendes fader var forhenværende manufakturhandler og fredsdommer i Gravesend i Kent i England, hans sønner var sagførere og bankmænd, og svigersønnerne læger. De var blandt de ledende borgere i de byer, hvor de boede.

Da jeg var omkring nitten år gammel, begyndte jeg at få stærke tilskyndelser til at udføre visse ting. Efterhånden som jeg gav agt på disse tilskyndelser, fik jeg de genealogiske resultater, som var nødvendige.

Jeg besøgte Salt Lake City, når jeg havde ferie, helt tilbage i 1900, for mere end 60 år siden. Jeg plejede at gå til Kirkens historiske kontor, til et værelse i øverste etage, omkring 16 gange 16 fod stort, hvor der på hylder stod de bøger, som Genealogical Society havde, og de blev meget sjældent brugt. Man kunne tage en bog ned for at læse den, og ens hænder blev helt oversmurt med det støv, der lå på den, hvad der viste, at publikum ikke brugte bøgerne ret meget. George Willis var bibliotekar. Franklin D. Richards var den første president for den Genealogical

Society of Utah. Senere fik søster Lillian Cameron og en anden søster opsyn med biblioteket, og de hjalp mig med navne og plejede at læse for mig de blyantskrevne skemaer, efterhånden som de havde kopieret dem fra London eller andre sogne, som de havde adgang til.

I de sidste 50 år har jeg aldrig været uden et navn, som kunne gå igennem og gøres rede til, at tempelordnancer kunne udføres. Personligt har jeg fået et stort antal af mine navne direkte fra de præster, som har de originale kirkebøger i deres besiddelse.

Efter 16 års tavshed blev der åbnet mig en udvej til at skaffe min faders linie fra Barton on Toni i Somerset, England, tilbage til år 1600. Familien ejede og boede i herregården i den lille landsby, de opdrættede kvæg og solgte det til flåden.

Min moders familie, Hatten-familien, gav mig min første store slægtstavle: Sir Christopher Hatten, som var en af Dronning Elizabeths yndlinge, og som levede fra ca. 1560 til 1600, fik sin slægtstavle udarbejdet af en heraldiker ved navn Dugdale, og på denne måde bevarede hans forfædres linie tilbage til Wolforth, den yngste af seks sønner, hvis onkel var Hugh Lupus, Jarlen af Chester i Cheshire, England.

Jeg fik en kopi af denne slægtstavle for nogle få dollars.

Omkring 1530 kom der fra Holdenby, Northampton, en William Hatten, en onkel til Sir Christopher Hatten, Dronning Elizabeths yndlingskansler, og fra ham nedstammede min moders familie, familien Hatten i Gravesend.

Senere fik jeg de norske vikingers genealogi, tilbage til Odin, år 16 f. C. Der var altid en mandlig arving i familien, der kunne fortsætte denne slægtstavle, men de er ved at blive temmelig sjældne nu.

Angående Carpenter-linien må jeg tilstå, at det var en temmelig stor overraskelse for mig, da jeg kom i forbindelse med en sagfører, Edwin Jaquett Tellers, omkring 1930, fra Philadelphia, som havde udgivet en bog *De Carpentier Family of Holland*, og som var i nær forbindelse

med en Eugene Carpentier, belgisk udenrigsminister under den første verdenskrig. Denne sidste skrev til mig og gav mig sin slægtstavle tilbage til år 1060 til en Roger, som var en ridder, der kæmpede i det første korstog imod tyrkerne eller de såkaldte sarasener. Han var lige så dygtig til at ramme sine fjender i hovedet med sin slagøkse som en tømrer rammer hovedet på sømmet med sin hammer, og derfor gav de ham navnet Roger de Carpentier. (Tømrer er på engelsk = carpenter, på fransk = carpentier). Han tilhørte en af de herskende familier i det franske Flandern. I 1210 eller deromkring, emigrerede to af de yngste sønner af denne familie til England og bosatte sig i Dilwyn, Hereford County. Kirkebøgerne i Hereford kirke viser nogle og tyve Carpentiers, som blev ordineret til katolske diakoner og præster. En af disse Carpenters rejste til Cornwall og bosatte sig der, og andre var berømte søfolk og ad-

miraler, der figurerede i søslag med deres franske og spanske krigsskibe.

De Forenede Stater har et stort antal familier ved navn Carpenter. Jeg har tre trykte genealogiske bøger om forskellige Carpenter-familier af nybyggere i New England staterne. I virkeligheden er der flere Carpenter-familier der nu, end der er i gamle England.

Det har været en stor glæde og en pligt for mig at udføre templets velsignelser for dem, og jeg håber snart at lære dem at kende, da jeg nu går i mit 101. år og ikke kan vente at leve i dødeligheden ret meget længere. Jeg har forsøgt at give mine læsere af ovenstående punkter nogle antydninger af det arbejde, der indebæres i det at skaffe navnene på vore afdøde slægtninge, så vi kan give dem de velsignelser, de kan få gennem vore templer.

(Fra *Improvement Era*, april 1962)

Tilbageblik - og fremad

Den 19. januar 1943 — altså for 20 år siden — fik jeg overdraget ansvaret som præsident for Genealogisk Forenings Hovedbestyrelse, og daværende missionspræsident Orsom B. West udtalte i »Stjernen« for februar ønsket om, at jeg ville komme til at se frugter af mit arbejde, således som det var mit inderligste ønske.

I 18 af de 20 år har jeg nu arbejdet med denne opgave, — og hvordan så med frugten. — Har høsten svaret til ønskerne og forventningerne? — Her må jeg svare nej. — Det har altid været mit ønske og er det fremdeles, at søkende ville interessere sig noget mere for deres genealogi.

Det har ikke skortet på påmindelser af forskellig art, — omtrent hver »Stjerne« har nævnt genealogi, vi har for nogle år siden haft en kvindelig missionær, str. Ellen O' Brien ude på kursus i grenene, — vi har snakket genealogi på hver en konference for at interessere søkende og forsøgt at lære dem at udfylde et skema rigtigt. — Resultaterne af vort arbejde med at undervise i skemaskrivning har ikke heller været strålende. — Der kommer alt for mange skemaer til str. Kaiser fejlagtigt skrevet eller ufuldstændigt udfyldt. — Jeg er ved at blive pessimist med hensyn til denne arbejdsform, og jeg tror vi må ind på en anden arbejdsform. I stedet for at prøve at undervise alle de enkelte søkende, tror jeg, at vi skal ind på at undervise nogle få, som skal kaldes som hjemmelærere i grenene, og som skal have den specielle pligt at sætte sig ind i dette arbejde, for så at vejlede og hjælpe søkende i deres gren dermed.

Vi er ikke trætte i Genealogisk Forenings Hovedbestyrelse, — vore ønsker er ikke afsvækkede, vi ønsker fremdeles at lede og fremme dette arbejde, — men vi kan ikke klare det alene for alle søkende, — vi må have medhjælper. — Vi har sådanne hjemmelærere i nogle grene, og vi håber at få dem overalt, — og vi håber og ønsker fremdeles, at søkende må forstå, at ansvaret for at få udført det genealogiske arbejde og tilhørende tempelarbejde for deres afdøde slægtninge i sidste instans er deres. — Lad mig slutte, som min første artikel i 1943: *Tog fat nu.*

Ejnar Nielsen.

Dødsfald

Umiddelbart for dette nummer af STJERNEN gik i trykken, fik vi fra Esbjerg meddelelse om, at broder *Ejnar Nielsen* pludselig var afgået ved døden tirsdag den 15. januar. Han blev begravet fra kirken i Rolfsgade i Esbjerg lørdag den 19. januar, på 20-års dagen for sin kaldelse til at blive præsident for Genealogisk Forenings Hovedbestyrelse.

Ved sin død var broder Nielsen endvidere senior-medlem af distrikts-højrådet for Jylland distrikt.

Vi udtaler et: Æret være broder Niensens minde!

Tempelrejsen 1963

Tempelrejsen i 1963 for de danske søkende vil finde sted i ugen

8.—13. juli 1963,

og vi opfordrer indtrængende søkende til allerede nu at berede sig til at deltage i denne rejse.

Søkende, som ønsker at udføre arbejde for deres egne afdøde slægtninge, må indsende de nødvendige skemaer *snarest muligt*, da det tager lang tid at kontrollere dem og gøre dem rede i Amerika til arbejdet i templet i Schweiz.

Missionspræsidentskabet.

PRÆSTEDOMMET

Gør dette, og dine problemer er løst:

Hvis hver eneste ældste i Kirken blev omvendt til guddommeligheden i dette store sidste-dages værk, hvis hver eneste af dem havde et levende, brændende vidnesbyrd om dets sandhed, hvis han i sit hjerte vidste, med uafstyrlig kundskab, født af Ånden, at den Almægtige virkelig havde oprettet sit rige på jorden for sidste gang, hvis nidkærlighedens og hengivenhedens ånd vældede op i hans hjerte — så ville alle problemer angående tjeneste i Kirken, præstedømmets reaktivisering og overensstemmelse med evangeliets standarder løse sig selv.

Vore mål i det store program for præstedømmets reaktivisering er:

1. At få en opgave i Kirken til hver voksen broder i Kirken, så han kan give af sig selv i tjeneste for Mesterens sag.

2. At hjælpe hver broder til at gå fremad timeligt og åndeligt ad de stier, der leder til evigt liv.

3. At kvalificere hver broder og hans familie til at modtage templets besælgelsesvisninger og sørge for, at disse ordnaner bliver udført, og

4. At vejlede og lede alle dem, der holder præstedømmet, på retfærdighedsens stier, så de i evigheden skal arve evigt liv.

Brodere, som er omvendt, vil nå disse mål. Personer, der er omvendt, arbejder i Kirken, holder dens standarder, betaler deres tiende og fastoffer, overværer deres møder, holder sig moralsk rene, overholder sabbaten, holder Vidsmøderet, er strengt ærlige i deres forretningsanliggender, deltager i tempelordnaner for de levende og de døde og stræber af al deres magt efter at holde alle budene.

Vort problem som præstedomsledere er simpelthen at omvende folk. Hvorledes kan vi omvende vore mindre aktive brødre og deres familie? Hvilken kurs skulle vi følge på dette område?

Paulus har givet os nøglen: »Så kommer da troen af det, som høres«, sagde han (Rom. 10:17). Før nogen kan blive omvendt, enten han er medlem af Kirken eller ikke, må han undervises i evangeliet, han må lære dets lærdomme, han må komme til kundskab om dets frelsende sandheder. Man kan ikke blive omvendt, hvis man er i uvidenhed om frelsens principper. Brødrene må vide noget om frelsens lærdomme, for de kan tro på dem, således at det bliver en virkelig omvendelse til evangeliet. »Så kommer da troen af det, som høres.«

Jesus befalede under sin gerning: »Ransag skrifterne« (Johs. 5:39). Herren udtalte, idet han talte til alle mennesker, i henhold til de åbenbaringer, der er givet i vore dage: »Ransag disse befalingers« (L. & P. 1:37, kursiv tilføjet). Moroni sagde, at før menneskene kunne få et vidnesbyrd om sandheden af Mormons Bog, måtte de »læse« denne gamle beretning. Når de så har fået kundskab om dens indhold, skal de bede Faderen, i Jesu Kristi navn, med tro på Ham, om en åbenbaring angående dens guddommelighed, med en forjættelse om, at en sådan kundskab ville blive givet: »... gennem den Helligguds kraft« (Se Moroni 10: 3—5). Nephis forjættelse var, at de hellige, som opnår evigt liv, ville gøre således og »... møtter jer med Kristi ord« (2 Nephi 31:20).

Til de sidste dages hellige udstedte Herren denne befaling: »Og jeg befaler, at I skal undervise hinanden i rigets lære. Lær flittigt, og min nåde skal ledsage jer, så I kan blive mere Judd-komment undervist i evangeliets teori, principper, lære og lov og i alle ting, som tilhører Guds rige og er nyttigt for jer at forstå.« (L. & P. 88: 77—78, kursiv tilføjet).

Det er sandt — så sandt, at der aldrig kan lægges stærkt nok vægt på det — at de hellige må foregå alle mennesker med et godt eksempel i retskaffene levevis. Men et godt eksempel alene omvender ikke et menneske til sandheden. Passende opførsel får andre til at lægge mærke til de sandheder, som vi underviser i. Med mindre vi lever, som vi prædiker, vil kun få anse vort budskab for at være en tanke værd. Men det er den virkelige forkyndelse af evangeliet, som fremkalder omvendelsen. »Så kommer da troen af det, som høres.«

Som følge heraf opfordrer Kirkens program til at undervise alle bærere af det melkisedekske præstedømme i evangeliet, lære dem det så effektivt og tydeligt, som det kan gøres. Når bærerne af præstedømmet underviser hinanden i rigets lære, bør de forme deres program efter følgende skitse:

1. *Formelt klassearbejde.* Der bør gøres alt for, at alle bærere af det melkisedekske præstedømme overværer præstedømmets møder, nadvermøderne og søndagsskolen. Ved disse møder bør der undervises i evangeliet på en organiseret, systematisk måde. Regelmæssige lektier og passende evangeliske taler fremskaffes. Herrens Ånd er tilstede

for at røre hjertener hos alle, som stemmer deres sind mod Havs budskab. Og til syvende og sidst bliver ingen nogensinde omvendt undtagen ved Åndens kraft.

2. *Husmøder.* De fleste af de omvendte, der bliver døbt af stavs- og andre missionærer, er et direkte resultat af husmødesystemet. Missionærerne arrangerer disse møder enten på basis af en enkelt familie eller flere familier. Ved disse møder lærer de dem evangeliets grundlæggende principper.

Gennem lang erfaring har Kirken fundet, at ved at følge et systematisk proselyt-program vil det største antal omvendte blive resultatet af missionærarbejdet. Som følge heraf er det den næsten uforanderlige skik at fremføre lektierne i standard-proselytprogrammet for undersøgere.

Nu, omvendelse er omvendelse, enten det drejer sig om medlemmer eller ikke-medlemmer af Kirken. En uaktiv ældste, der overtræder budene, og som trænger til at omvende sig, kan blive bragt til sandheden på samme måde som et menneske, der ikke kender noget som helst til gengivelsens budskab.

Det følger heraf, at der bør afholdes husmøder i alle uaktive brøders hjem. De og deres familie bør undervises i evangeliet. Til at begynde med i det mindst bør lektierne i den regulære missionærplan fremføres. Klogskaben siger, at de, som vælges til at give disse lektier, almindeligvis bør være hjemvendte missionærer, som er kompetente og mestrer denne undervisning.

3. *Trenings-skoler.* Faktisk har alle i Kirken hørt om den uhyre succes og den mange omvendelser, der har været resultatet af at afholde weekend-skoler for senior-medlemmer af det aronske præstedømme og deres hustruer. Nogetigt det samme resultat kommer af lignende skoler, der afholdes for ældster og andre bærere af det melkisedekske præstedømme og deres hustruer. Sådanne skoler bør holdes regelmæssigt, stadigt og gentagne gange i alle Kirkens stave.

4. *Hjemmestudium.* Som et resultat af organiseret undervisning i klasser, ved husmøder og i skoler skulle det ikke være vanskeligt at overtale kvorummlemmerne til at studere evangeliet regelmæssigt på deres eget initiativ. Kvorum'tet kunne godt som et regulært projekt optage læsningen af standardværkerne. Begynd for eksempel med Mormons Bog eller Det Ny Testamente og få ethvert medlem, som vil, til at læse

disse bøger. Og følg det så op med andre værker.

Systematisk studium vil være til stor hjælp i omvendelseskampagnen. Og så vil det hjælpe til at holde de omvendte mennesker til deres pligter.

I sandhed, det burde være sådan med os, som det var med det gamle Israel. Efter at Moses havde givet dem

Herrens lov, sagde han: »Følg altid den vej, som Herren, eders Gud har pålagt eder at gå, at I kan blive i live . . . . Disse bud, som jeg pålægger dig i dag, skal du tage dig til hjerte; og du skal indprente dine børn dem og tale om dem, både når du sidder i dit hus, og når du vandrer på vejen, både når du lægger dig, og når du står op.« (5. Mos.

5:33; 6:6—7, kursiv tilføjet).

Man kan aldrig kende for meget til evangeliet, ens hjerte kan aldrig kredse for meget om de ting, der angår Herren, og man kan aldrig holde loven for fuldkomment. Virkelig omvendelse til hele evangeliet er vort mål. »Så kommer da troen af det, som høres.«

KREDSLÆRERINDERNES budskalb

»Og lad hver mand handle redeligt« (L. & P. 51:9).

Formål: At vise, at ærlighed er grundvolden i den enkeltes og almenhedens karakter.

Hvor ville denne verden være et ideelt sted at være, hvis alle mennesker fulgte den befaling, som vi her læser i L. & P. 51:9 — og »handlede redeligt med hverandere«. Hvis hvert eneste menneske og hver nation kunne stole ubetinget på hverandre, ville der ikke være krig eller strid mellem landene. Naboer ville leve sammen i fred og venskab, for »Den, som er ærlig . . . vil altid være tilbøjelig til at virke med hensyntagen til andres rettigheder og vil ikke gøre noget, der er hans egen sjæls naturlige ædelhed uværdigt« (Fernald, *Synonymis*, page 239).

De fleste samvittighedsfulde mennesker mener om sig selv, at de er ærlige, og hvis man stiller deres ærlighed i tvivl, bliver de fornærmede. Men hvorfor har Herren da givet os denne befaling? Er uærlighed en karakter svaghed, der kun kan begrænses til de såkaldte onde mennesker?

Det er helt sikkert, at »grundmønstret« for vort liv er bygget op over ærlighed; hvis vi giver os til at undersøge de forskellige afskygninger af det ord, begynder vi at forstå, at streng og påkostet ærlighed er vanskelig at praktisere. Det siges, at Diogenes — en berømt, græsk filosof — holdt på, at det var umuligt at finde et fuldstændigt ærligt menneske. Som illustration til denne hans overbevisning sagde man,

at »Han gik omkring i Korinths gader i det klare dagslys med en tændt lygte for at se, om han kunne finde en ærlig mand.«

De fleste af os forbinder ærlighed i vore handlinger med de store ting i livet. Men det er i hverdagslivets tilsyneladende bagateller, vor ærlighed er mest alvorligt påkrævet. Disse tilsyneladende bagateller omfatter f. eks. de små usandheder, som lige i øjeblikket forekommer ubetydelige, overdrevelse, der får tingene til at se helt anderledes ud, end de er, små overtrædelser af loven, undladelse af at sige sandheden, hvor det synes mest behageligt. Alt dette er former for tilsyneladende ubetydelige ærligheder, som det er så let for os at begå, og dog burde vi altid huske på, hvad en så klogt har sagt, at »Der er ikke noget, der hedder en lille uærlighed.«

Ærlighed læres, som alle andre dyder, bedst i hjemmet. Forældrene må være ærlige, hvis de ønsker, at deres børn skal leve retskaffent. En eller anden har sagt: »Når et barn, som er blevet straffet for at have løjet, hører sine forældre lyve før at blive fri for en social forpligtelse og opdager, at de slipper godt fra det, kan han kun slutte deraf, at han ikke blev straffet, fordi han havde løjet, men fordi han slap dårligt fra det; hans mål bliver da at blive perfekt i at lyve.«

Ærlighed er i videste forstand mere end blot det at holde disse bud: »Du må ikke stjæle — Du må ikke bære falsk vidnesbyrd.« Den omfatter, at vi

holder vort ord og vore løfter. Det indbefatter, at vi gør det bedste, vi kan, i vort arbejde, yder fuld tjeneste og er strenge med opfyldelsen af alle vore forpligtelser og med alt, hvad vi har påtaget os.

En af de opmuntrende sider af dette bud om ærlighed er, at vi alle har en indbygget detektor, vor samvittighed, som aldrig svigter, medmindre vi har tilladt den at blive slov.

Det fortælles om en ung soldat, der var stationeret på øerne i den sydlige del af Stillehavet, at han ønskede at bytte nogle billige småting for noget smukt uskåret elfenben. Da handelen var afsluttet, bemærkede den indfødte: »Er du tilfreds?«

»Hvad mener du med det?« spurgte soldaten. Hertil svarede den indfødte: »For nogle år siden kom der en missionær til disse øer. Han lærte os at være sande over for den 'indre stemme'. Jeg gad vide, om du er helt tilfreds?«

»Nej,« sagde soldaten, »det er jeg ikke. Her har du både elfenbenssagerne og de andre ting — behold begge dele, og tak! fordi du vækkede min samvittighed.«

Lige så længe mennesket har eksisteret på jorden, har Herren formanet ham både direkte og gennem sine tjenere, profeterne, til at vandre retskaffent og ærligt. Intet livsprincip er mere betydningsfuldt for vor glæde og tilfredshed og for oprettelsen af et evigt fællesskab.

KREDSLÆRERENES budskab

At dele evangeliet med andre

Et af de mest iøjnefaldende tegn på Kirkens fremgang i de sidste 10 år er den vældige vækst og udvidelse af missionærprogrammet. Hidtil har missionærarbejdet været begrænset til de medlemmer, som blev beskikket til denne specielle gren af Kirkens program. Med de forstærkede bestræbelser, der udfoldes nu, er der skabt et nyt begreb om missionær-ansvar. Den særskilte »DEL-EVANGELIET-MED-ANDRE«-plan har åbnet vejen for nye perspektiver. Hvert eneste medlem af Kirken er nu kaldet til at være med i missionærarbejdet. Det Første Præsidentskab har sendt en alvorlig appel til Kirkens medlemmer overalt om at deltage i denne nye plan for Evangeliets udbredelse. Den går ud på at gøre vore hjem til midtpunkt for forkyndelse af Evangeliet. De fleste af os har venner og naboer, som ikke er medlemmer og som vi kan invitere til vore hjem i grupper, og hvor stavs-, distrikts- eller fuldtidsmissionærer så kan forklare Evangeliet. Det første skridt i dette arbejde består i, at man sætter sig i forbindelse med wardets biskop og fortæller ham, at man har nogle venner, som man gerne vil invitere til sit hjem. Biskoppen vil da gøre missionærerne opmærksomme på de medlemmer, som ønsker at samarbejde med dem.

Inden indbydelserne udsendes, vil missionærerne tale med de inviterende familier og i detaljer forklare den fremgangsmåde, som skal anvendes. Efter de rutinemæssige spørgsmål: »Kender De noget til Mormonismen?« og »Vil De gerne høre noget om den?« inviterer man dem, som ønsker at høre noget mere, til sit hjem. Men medlemmernes ansvar som missionærer er ikke slut dermed. Mange af os møder ikke medlemmer på vor arbejdsplads eller på vore rejser, og vi bør være ivrige efter at få anledning til at stille de spørgsmål, som vil blotte deres ønske om at høre mere. Hvis der vises interesse, beder man om deres navne og adresser og sender dem til de missionærer der arbejder, hvor de bor.

Vi bør aldrig berøve venner eller fremmede den mulighed at berige deres liv ved at undlade at dele Evangeliet med dem. Evangeliet er givet os i den hensigt, at vi skal dele det med andre. Loven om, at en ting bliver mindre, når man tager af den, virker omvendt, når

det gælder at dele Evangeliet med andre. Vi bliver rigere ved det arbejde, og de nye modtagere bliver lige så rigt ved at akceptere Evangeliet.

Mulighederne for at dele Evangeliet med andre er utallige. De findes i busen, toget, flyvemaskinen, på fabrikken, på tennis- og fodboldbanen, i hotellernes vestibuler, i venteværelser, i klubben eller over havegerdet, hvor sæden kan sås. De, som alvorligt bestræber sig på at udføre noget, kan

forvente at få nogle af deres livs mest ophøjede erfaringer. Vi sætter vort præg på historien gennem de mennesker, vi påvirker til det gode. Det var det, Herren tænkte på, da Han sagde: »Og om det skulle ske, at I måtte arbejde hele jeres liv med at råbe omvendelse til dette folk og kun førte én sjæl til mig, hvor stor skal da ikke jeres glæde være med ham i min Faders rigel!« (L. & P. 18:15).

Månedlig rapport over kredslærerarbejdet i den danske mission							
NOVEMBER 1962	Antal familier	Antal kredse	Antal lokale kredslærere	Antal missionær-kredslærere	Antal hjem besøgt	Pct. besøgt	Pct. besøgt sidste måned
KØBENHAVN DISTRIKT							
Amager Gren	130	8	16	0	28	22 %	18 %
København Nordre Gren .	323	14	30	0	30	10 %	15 %
København Søndre Gren .	intet udført						
Nordsjælland Gren	17	1	1	2	8	47 %	0 %
Odense Gren	125	10	10	8	19	15 %	19 %
Rønne Gren	11	1	1	2	7	64 %	27 %
Slagelse Gren	intet udført						
Svendborg Gren	intet udført						
Næstved Gren	intet udført						
Roskilde Gren	intet udført						
JYLLAND DISTRIKT							
Aalborg Gren	intet udført						
Aarhus Gren	150	4	8	8	29	20 %	0 %
Esbjerg Gren	76	8	14	2	26	34 %	55 %
Fredericia Gren	16	3	6	0	12	75 %	50 %
Frederikshavn Gren	30	3	5	2	14	47 %	50 %
Herning Gren	21	4	8	0	14	67 %	100 %
Hjørring Gren	23	1	0	2	18	78 %	78 %
Horsens Gren	29	3	4	2	24	83 %	50 %
Kolding Gren	23	2	2	2	5	21 %	30 %
Randers Gren	79	5	5	4	7	9 %	6 %
Silkeborg Gren	intet udført						
Skive Gren	intet udført						
Sønderborg	14	1	2	2	7	50 %	23 %
Vejle Gren	27	1	0	2	26	96 %	8 %

Døb:**København Nordre Gren:**

15. december:
Aase Ruth Jørgensen
Ernst Alvinus R. Rasmusen
21. december:
Kirsten Inger Varie Voetmann
28. december:
Jan Erik Andersson
Christiane Møller Andreassen
Nordsjælland Gren:
22. december:
Sally Erud
29. december:
Kurt Wilhelm Voss
Else Marie Sørensen Voss

København Søndre Gren:

22. december:
Ole Nielsen Birk
Mina Gertrud Schønec

Amager:

1. december:
Svend Andersen
29. december:
Viola Else Hansen Andersen

Randers:

15. december:
Jørn Otto Tørring Nielsen

Haderslev:

8. december:
Laura Lohfert

Nyborg:

20. december:
Anine Irene Jacobsen
Aalborg: 24. november:
Erling Andersen
Hanna Jensen Kjær
29. november:
Kurt Toftberg Clausen
8. december:
Ilse Rita Gregersen
Leif Arnold Nielsen

Hjørring: 22. december:

Karin Birk Larsen

Døbt af:

Broder Henry Kofoed
Ældste Robert Wade Nielsen

Ældste Vernon E. Clay

Ældste James B. Lewis
Ældste James B. Lewis

Ældste John R. Larsen

Broder Per Meilsøe
Broder Per Meilsøe

Ældste Michael H. Melan
Ældste Kenneth N. Tucker

Ældste Willy Gerlach

Ældste Richard Hintze

Broder Jens Peter Nielsen

Ældste Stevens N. Kearsley

Ældste Val Gene Rohde

Ældste Gary Hansen
Ældste Henning Jensen

Ældste Brent O. Cheney

Ældste Brent O. Cheney
Ældste Brent O. Cheney

Ældste D. Bruce Evans

Håndspåleggelse af:

Broder Henry Kofoed
Ældste Richard Louis Jensen

Ældste Douglas F. Labrum

Ældste James B. Lewis
Ældste John A. Sørensen

Ældste W. Douglas Wray

Ældste W. Douglas Wray
Ældste W. Douglas Wray

Ældste Michael O. Bischoff
Ældste Paul O. Bingham

Ældste Richard Hintze

Ældste Jon Jensen

Broder Jens Peter Nielsen

Ældste Grant H. Bischoff

Ældste John Sørensen

Ældste Delan Memmott
Ældste Dennis Evans

Ældste John Jensen

Ældste John Jensen
Ældste John Jensen

Ældste Henning Jensen

Ordinationer:

Slagelse: 18. november:
Børge Grand Hansen
Martinus Madsen Stokholm
Tommy Elmann Larsen

København Nordre Gren:

2. december:
Helge Henrik Hjærtur Thorsteinson
16. december:
Kaj Jensen
23. december:
Herluf Thye Johansen
Frantz Thye Johansen
30. december:
Ernst Alvinus Rosanius Rasmussen

København Søndre Gren:

25. november:
Jan Birk
Amager: 2. december:
Poul Bill Lewin Westergaard
9. december:
Ivan Nielsen
16. december:
Svend Andersen
Skive: 21. oktober:
Axel Overvad Andersen
Fredericia: 18. november:
Svend Hjort Pedersen

Aarhus: 2. december:

Kjeld Becker Pedersen
9. december:
Kent Nielsen
23. december:
Vagner Marius Mortensen
Aalborg: 26. november:
Thorvald Clausen
Nordsjælland: 3. december:
Per Meilsøe

Til:

Diakon
Lærer
Lærer

Præst

Diakon

Diakon
Lærer

Diakon

Diakon

Diakon

Lærer

Diakon

Præst

Diakon

Lærer

Lærer

Præst

Diakon

Ældste

Ordineret af:

Broder Niels Johansen
Broder Arnold Køster
Broder Hans Larsen

Broder Magnus W. Olesen

Broder Jørgen Ljungstrøm

Broder Niels Johansen
Broder Niels Johansen

Broder Arnold Køster

Broder Vagn Røder

Broder Kurt Peter Dreyer Holm

Bhoder Peter Rasmussen

Broder Hans Erik Helaa

Broder Orla Nielsen

Broder Andreas Sølbæk

Ældste Bruce C. Watts

Broder Preben Gissel-Jensen

Ældste Bruce C. Watts

Broder Kaj Aage Gram

Missionspræsident Levj B. Thorup

Missionærforflyttelser:	Fra:	Til:			
4. december:			Gerry Christiansen	Herlev	Aarhus
Michael Bischoff	Herning	Glostrup	George R. Williams	Silkeborg	Aarhus
Erik Lee	Glostrup	Herning	Don Jepson	Vanløse	Ringsted
7. december:			Gerald Jensen	Vanløse	Randers
Mark Thomas	Glostrup	Missionskont.	Karl Kemp	Horsens	Hellerup
Arthur Dowdle	Glostrup	Rødovre	Larry McClurg	Maribo	Aalborg
Richard Pagett	Odense	Missionskont.	Paul Bingham	Nørrebro	Hjørring
Ross Merrill	Esbjerg	Rødovre	Douglas Hyatt	Odense	Herning
Daniel Edwards	Taarbnj	Odense	Gary Gibbons	Hellerup	Vanløse
Willy Gerlach	Amager	Christianshavn	Mark Petersen	Hellerup	Vanløse
Jon Jensen	Nørrebro	Sundby	Rudi Petersen	Vordingborg	Hellerup
Dennis Hacking	Christianshavn	Fredericia	Dennis Clark	Aarhus	Horsens
Dennis Hoagland	Sønderborg	Nørrebro	Christian Fønnesbeck	Hillærød	Amager
George Vaieiland	Fredericia	Glostrup	Raymond Nielsen	Vesterbro	Ørholm
14. december:			Gary Hansen	Aalborg	Hillærød
Gary Cox	Aarhus	Søborg	Dennis Christensen	Amager	Vesterbro
Richard Monson	Odense	Aalborg	Phillip Fairbanks	Ringsted	Allerød
James Lewis	Husum	Odense	Harry Boley	Frederiksberg	Søborg
Brent Cheney	Aalborg	Missionskont.	Vernon E. Clay	Ørholm	Odense
Allen Christensen	Aars	Missionskont.	Wallace Forsgren	Helsingør	Herlev
Val Rohde	Søborg	Husum	James Petersen	Aarhus	Helsingør
Frank Breinholt	Hvidovre	Skagen	Clifford Goff	Randers	Charlottenlund
Dennis K. Brown	Skagen	Hvidovre	Bruce Evans	Hjørring	Valby
Le Roy L. Larsen	Bagsværd	Missionskont.	Stewart Christensen	Frederiksberg	Vordingborg
22. december:			Gary Madsen	Kbhvn. Indre By	Maribo
LeRoy L. Larsen	København	Bispebjerg	Larry Hansen	Charlottenlund	Nørrebro
Allen Christensen	Missionskont.	Bispebjerg	Lawrence Knighton	Søborg	Kbhvn. Indre By
Michael Bischoff	Valby	Missionskont.	James Hansen	Allerød	Missionskont.
Gary Madsen	Færøerne	Kbhvn. Indre By	4. januar:		
Rulon Skeem	Bispebjerg	Valby	William Johns	Ringsted	Færøerne
Phillip Fairbanks	Færøerne	Ringsted	Robert Rasmussen	Odense	Færøerne
James Hansen	Bispebjerg	Allerød	Allen Christensen	Bispebjerg	Ørdrup
28. december:			LeRoy L. Larsen	Østerbro	Valby
Mark Thomas	Missionskont.	Faaborg	James Williams	Østerbro	Valby
Richard Larsen	Herning	Frederiksberg	Roge Sørensen	Ringsted	Frederiksberg
			Don Jepson		

VELSIGNELSER:

København Nordre Gren:

2. december: Bent Giesmann Lindhardt og Birthe Marie Nielsen Lindhardts børn, Jan Giesmann Lindhardt og Frank Giesmann Lindhardt, velsignet af henholdsvis ældste James Williams og ældste Roger Sørensen.

Amager:

2. december: Poul Bill Lewin Westergaard og Annie Bach Nielsen Westergaards datter, Ditte Lisbeth Westergaard, velsignet af broder Joseph Thomas Asmussen.

Skive:

23. december: Svend Aage Reuter og

Inger Marie Nielsen Reuters søn, Danie Alvin Reuter, velsignet af broder Alfred Jensen.

Vejle:

2. december: Oswald Christoffersen og Mildred Norma Schrøder Christoffersens datter, Tove Elizabeth Christoffersen, velsignet af ældste D. Paul Sampson.

Odense:

9. december: Gustav Grinderslev og Elisabeth Angela Thomsen Grinderslevs datter, Jette Ruth Grinderslev, velsignet af missionspræsident Levi B. Thorup.

Aarhus:

9. december: Hans Christian Poulsen

og Elna Andrea Jacobsen Poulsens søn, Helge Poulsen, velsignet af broder Niels Hansen.

Hjørring:

2. december: Henning F. Iversen og Ingrid Christensen Iversens søn, Kim Vinstrup Iversen, velsignet af ældste Dennis B. Evans.

Egon Larsen og Greta Christiansen Larsens datter, Karin Birk Larsen, velsignet af ældste Henning Jensen.

DØDSFALD:

Aarhus:

Den 2. december døde søster Marie Wilhelmine Hansen Hendriksen, 83 år gammel. Æret være søster Hendriksens minde!

BEMÆRK!

Meddelelser og billeder, der ønskes optaget i et bestemt nummer af STJERNEN, skal fremtidig indsendes *inden den 1. i den foregående måned*, og bedes sendt direkte til STJERNENS kontor, *ikke sammen med rapporter* el. lign. til missionskontoret eller organisationerne.

NB. Indsend *ikke* originalfilm, men kun *aftryk*, og skriv bag på *hvert* enkelt billede *genens* navn, *dato* og hvad billedet forestiller.

FØDELSSDAGE:

Vi siger i denne måned til lykke til følgende søskende:

Frederikshavn:

Carl Marinus Hansen, 65 år den 1. februar.

København Søndre Gren:

Christian Niels Nielsen, Luzernevej 387, 70 år den 3. februar.

Viborg:

Aage Dahl, Nørregade 8 B., 60 år den 6. februar.

Esbjerg:

Elna Gehring, 65 år den 15. februar.

Aarhus:

Niels Hansen, 75 år den 25. februar.

Hilsen fra Amerika:

Søster *Kirsten Hermansen*, tidligere København, sender fra Roy, Utah, de bedste nytårshilsener til søskende i Danmark.

Tidligere missionær i den danske mission, *Richard Roy*, sender fra sit hjem i Phoenix, Arizona, de bedste hilsener til alle søskende i Danmark.

PERSONLIGE

Annoncer med personlige budskaber, f. eks. lykønskninger, efterlysnings, salg og bytte, penneven-ønsker, o.s.v. optages i denne rubrik. Pris pr. linie kr. 2,—. Skriv eller ring til Jørgen W. Schmidt, Missionskontoret.

BRYLUP I KØBENHAVN:

Lørdag den 1. december 1962 viedes på Københavns rådhus søster *Winnie Greta Dahl Sørensen*, København Søndre Gren, og broder *Hans Henning Hall*, København Nordre Gren.

Efter vielsen fik brudeparret ved en højtidelighed i kirken på Priorvej Kirkens velsignelse ved broder Jørgen Ljungstrom.

Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Den første byggemissionær i Danmark

Broder *Per Bredgaard Jensen* er blevet kaldet som Danmarks første byggemissionær. Dette er en historisk begivenhed, og er begyndelsen til et program, som vi tror vil komme til at have en stor indflydelse på mange af Kirkens unge.

Disse byggemissionærer får en kaldelse for to år. (En kortere tid kan også godkendes i visse tilfælde). Byggemissionærerne bor hos medlemmerne i den gren, hvor kirkebyggeri er i gang, og får gratis kost og logi. De arbejder hver dag på Kirkens bygninger under ledelse af Kirkens byggetilsynsmand. I denne kaldelse lærer de forskellige byggefag, og da de ingen løn får, går de penge, som de ellers ville tjene, til den gren, som understøtter dem, for at hjælpe med til at betale grenens 20 % af byggeomkostninger.

I øjeblikket kunne vi godt bruge en byggemissionær til, og hvis der er nogen, som er interesseret, må de gerne

skrive til præsident Thorup.

Broder Bredgaard Jensen blev hædret ved en afskedsfest i Aalborg lørdag aften den 5. januar. Søskende indsamlede, ved at give frivillige bidrag, tilstrækkeligt til at købe arbejdstøj og alt andet nødvendigt udstyr.

Disse missionærer arbejder om aftenen og om søndagen sammen med fuldtidsmissionærer for at forkynde evangeliet.

Fra missionens side hyder vi broder *Per Bredgaard Jensen* hjertelig velkommen og lover ham, at Gud vil velsigne ham, hvis han vil yde et alvorligt og flittigt arbejde.

Missionærankomster:

Med S.A.S. fra New York er følgende missionærer ankommet til den danske mission:

15. januar: *Marilyn Moore* fra Coalville, Utah, beskikket til at arbejde i Ringsted.

Georgia Jean Elmer fra Ogden, Utah, beskikket til at arbejde i Valby.

Glen Grover Simmons fra Helena, Montana, beskikket til at arbejde i Bispebjerg.

Thyge Ouen Petersen fra Salt Lake City, Utah, beskikket til at arbejde i Hvidovre.

Larry Curtis Johnson fra Brigham City, Utah, beskikket til at arbejde i Horsens.

Richard Poulsen fra Salt Lake City, Utah, beskikket til at arbejde på Vesterbro.

Ronald Edwin Lund fra Preston, Idaho, beskikket til at arbejde på Christianshavn.

Brigham S. og *Danna E. Ostergaard* fra Pasadena, Californien, beskikket til at arbejde på Østerbro.

Donald Boyd Gunderson fra Salt Lake City, Utah, beskikket til at arbejde på Nørrebro.

16. januar: *Elmo Dean Neilsen* fra Leamington, Utah, beskikket til at arbejde i Odense.

Bruce Duard Hancey fra Salt Lake City, Utah, beskikket til at arbejde i Odense.

David Russell Jensen fra Phoenix, Arizona, beskikket til at arbejde i Skive.

Marilyn Moore

Georgia J. Elmer

Glen G. Simmons

Thyce O. Petersen

Larry C. Johnson

Richard Poulsen

Ronald E. Lund

Brigham S. Ostergaard

Danna E. Ostergaard

Donald B. Gunderson

Elmo D. Neilsen

Bruce D. Hancey

David R. Jensen

Missionærfløsninger:

Følgende missionærer er blevet hæderlig afløst fra deres arbejde i den danske mission:

22. december: *Dee L. Johnson* fra Victor, Idaho, efter sidst at have arbejdet i Faaborg.

28. december: *Gary D. Petersen* fra Los Angeles, California, efter sidst at have arbejdet i Charlottenlund.

L. Clifford Goff fra Midvale, Utah, efter sidst at have arbejdet i Charlottenlund.

D. Bruce Evans fra Mesa, Arizona, efter sidst at have arbejdet på Frederiksberg.

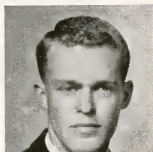
Thayne F. Jensen fra Mesa, Arizona, efter sidst at have arbejdet på Frederiksberg.

E. Harry Boley fra American Fork, Utah, efter sidst at have arbejdet i Søborg.

Orlyn Lund fra Sandy, Utah, efter sidst at have arbejdet i Søborg.

29. december: *Dennis M. Christensen* fra Salt Lake City, Utah, efter sidst at have arbejdet på Amager.

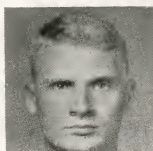
5. januar: *Dale T. Hougaard* fra Manti, Utah, efter sidst at have arbejdet i Odense.

Dee L. Johnson

Gary D. Petersen

L. Clifford Goff

D. Bruce Evans

Thayne F. Jensen

E. Harry Boley

Orlyn Lund

Dennis M. Christensen

Dale T. Hougaard